

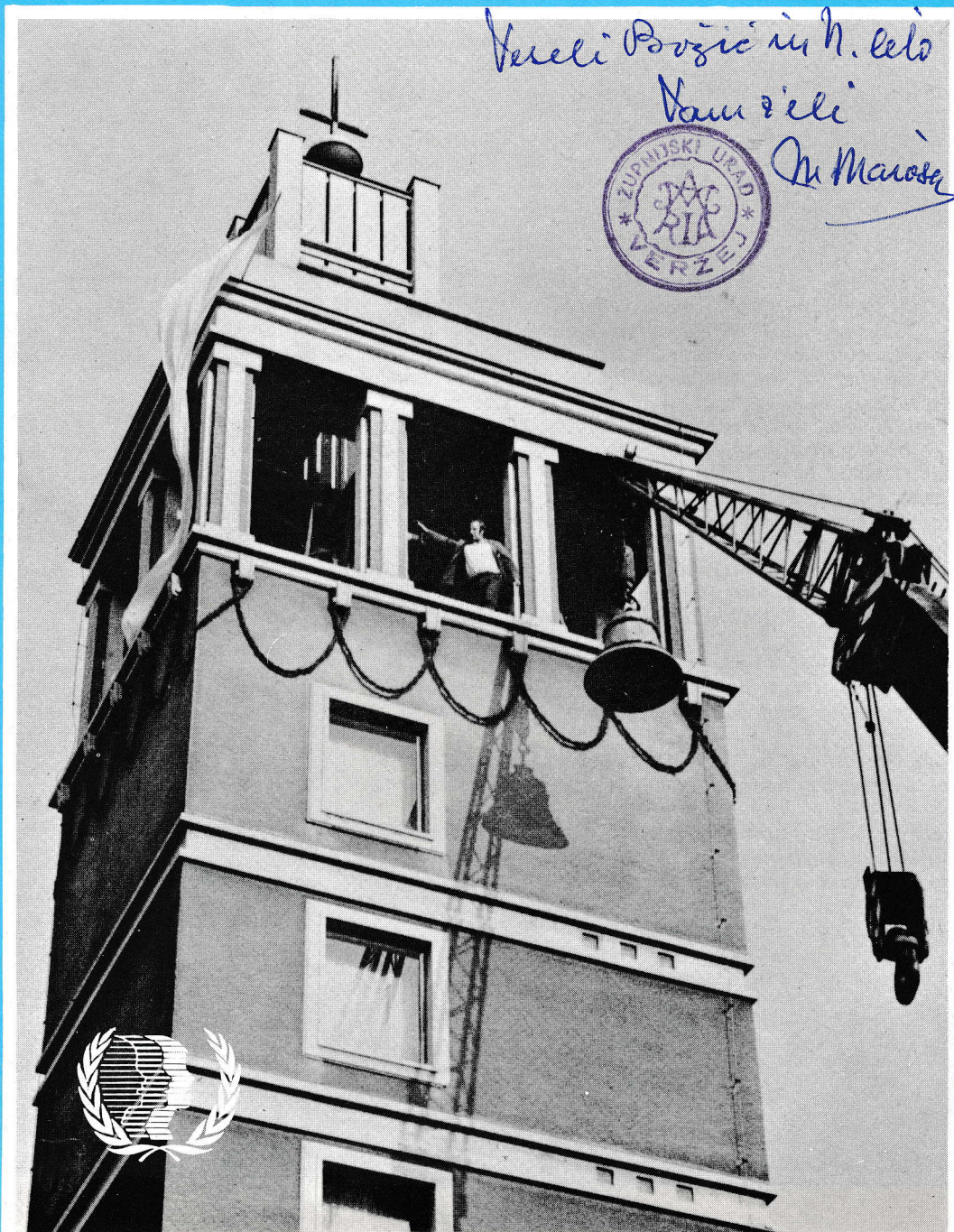
SALEZIJSKI VESTNIK

4 • 1985

Veliki Božić in N. leto

Vaučeli

M. Marosa

BOG POTREBUJE VAŠIH SANJ

Predragi,

čas prerokovanja, čas bojevanja, čas upanja.

Jutrišnji dan se je že začel.

Cerkev se izroča vam, ki ste mladi, ki ste prihodnost, ki ste dvatisočletnica zgodovine sveta.

Vam, ki ste mladi velja Gospodova beseda preroku Jeremiji, ki je nanjo odgovoril: „Oh, vsemogočni Gospod ... sem še mlad!“

Bog sam govori v vas, polaga svojo roko na vas in vas postavlja proti krivicam in obupavanju, „da rujete in podirate, da uničujete in rušite, da zidate in sadite!“ (Jr 1,9–10)

Bog potrebuje vašega veselja.

Ne verjemite, da bi vas Bog obsojal na smrt. Greh ubija in dolgočasi. Claudel je dejal: „Ko bo tvoj gost Bog, boš imel gosta, ki ti ne bo dal pokoja.“

Bodite srečni, veselite se upanja, imejte radi vse, kar je dobro, lepo, dragoceno na tem svetu: prijateljstvo, junaštvo, darovanje sam sebe.

Ne ponižujte svoje vere. Dajte svojemu življenju cilj, načrt, merite se z daljavami, z utopijami jutrišnjega dne.

Dolgočasje toliko eksistenc je samo vprašanje valovne dolžine.

Bog potrebuje vaših sanj.

Da, sanjajte! Ni mogoče živeti brez sanj, če nisi zmožen plačati za sanje.

V mislih imam brate egipčanskega Jožefa. Ljudje današnjega časa se hočejo znebiti sanj. „Glejte, tam prihaja sanjač! ... Ubijmo ga!“ (1 Mz 37,19–20)

Imejte raje nore, kakor so bili Kristus, Frančišek, Janez Bosko, Maksimilijan Kolbe, Follereau, De Foucauld, Janez Dobri, mati Terezija ...

Kaj nam je prinesla razumnost, modrost tega sveta? Nasilje, vojne, lakota, mamila, smrt.

Napolnite svet z Božjo 'norostjo', napolnite jo z blagri, nebom, zvezdami, z lučjo!

Bog potrebuje vaše mladosti.

Nova nebesa, nova zemlja!

Evangelizirajte življenje, prerokujte za življenje, gradite življenje.

Vaša mladost naj bo nabita z življenjem, sposobnost dajati smisel življenju, prihodnost svetu, da bi vse stvari napravljali nove.

Vaša mladost naj postane srce sveta, sposobna pričevati Boga, ki je naše upanje in obenem izziv za nas. To je izziv ljubezni za človeka, v katerem je navzoč Bog.

stk

Janez, ta pa ta

23. septembra smo v Želimljem praznovali 85. letnico našega sobrata Janeza Šantlja. Sam kar ne more verjeti, da mu je Bog naklonil toliko let.

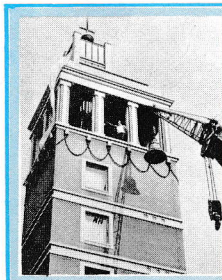
Ko vstopa v svojo „delavnico“, pusti polovico let zunaj; na dan jubileja mu ni bilo preveč všeč, da „ne sme“ za svoj „pank“.

Janezov nasmeh se ti zariše v spomin. Gube na obrazu so globoke, a še vedno voljne, da izrazijo skrb in veselje, ki mu vedno tli v srcu.

Mislite, da se pri teh letih nikoli ne spomni na smrt? „Meni se zdi, da ne bo nič hudega. Mislim, da bo kar tako, da me bodo lepo našli v postelji. Ne, nič se ne bojim smrti. Marija mi bo gotovo pomagala; meni je Marija vedno pomagala ... Je naša mati, naša vodnica ... zmeraj pomaga,“ je še dostavil medtem, ko so mu solze ganjenosti orosile oči.

Salezijance pozna od pomladi leta 1912. Leta 1926 je končno začel tudi sam živeti salezijansko življenje.

Kuharska čepica ga je spremljala kar precej časa: v Uroševcu, Zagrebu, na Reki, v Veržeju, na Razkrižju, na Kodeljevem, v Rovinju ... Tudi s „plehmusko“ se je veliko ukvarjal. Igrati je začel na Rakovniku, v Veržeju pa je že vodil 25 člansko godbo. V Zagrebu ni in ni

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto 58, št. 4, 15. december 1985
Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana
Naslov: Salezijanski vestnik,
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Težko pričakovani trenutek blagoslovitve in nameščanja novih kodeljevskih zvonov

dogodki in odmevi

šlo. Ko je poprijel on s svojim nasmehom, so kmalu zaigrali.

Spominov še ima za poldrugo malho, saj je kot salezijanec prepotoval skoraj celo Jugoslavijo.

Rad se pogovarja o fantih, ki so v želimeljskem semenišču. Pogosto sprašuje po vsakem posebej. Sam toži, da pač malo slabše sliši in tako ne zve nikoli zadosti.

„Naši fantje! To pa moram reči,“ se je zasmel, „včasih ga tudi kaj pokronajo, drugače pa so dobri fanti ... delajo pa, delajo. Kolikor jaz vidim, so za vsako delo takoj pripravljeni. Mi smo tudi morali biti. Takrat so bili hudi časi ...“

Darko

Bogati sadovi življenja

Letošnji jesenski romarski shod pod geslom „Pojdite tudi vi“ je potekal v misijonem vzdušju. Pred 50 leti sta na ta dan pred istim oltarjem Marije Pomočnice prejela misijonski križ Andrej Majcen, ki je bil tokrat na vozičku zaradi trenutnih bolečin v nogah in Joško Kramar, ki je tudi zdaj – po 50 letih – očaral od najmlajših do najstarejših. Isto leto sta šla v misijone tudi Stanko Pavlin, muzik Japonske in Hong Konga in Ernest Saksida, ustanovitelj prvega deškega mesta v don Boskovem duhu. Popoldansko slovesnost je vodil veliki misijonski animator na Koroškem, dr. Jože Kopeinig.

Navzoč je bil tudi slovenski delegat za misijone, msgr. Franc Mikuž, ki je „zlatim“ misijonarjem prinesel voščila nadškofa Alojzija Suštarja. Z njegovimi voščili je povezana tudi zahvala: „Iskreno zahvalo izrekam tudi Vam za Vašo veliko poztvovnost, za Vašo gorečnost in vztrajnost, za Vašo dobroto in ljubezen v duhu Vašega redovnega ustanovitelja sv. Janeza Boska. Bog naj Vam Vaše veliko misijonsko delo bogato poplača, če ne na tem, toliko bolj na drugem svetu.“

Naši nekdanji še vedno naši prijatelji

Odkrivanje in doživljanje preteklosti danes ni zgolj kaka moda, temveč potreba: prihodnost tako dobiva trdnjše temelje in smisel.

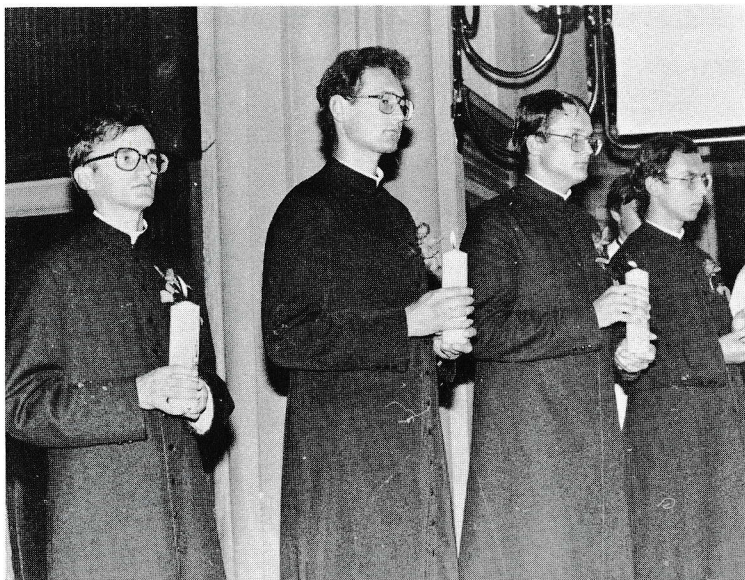
Bilo je pred petdesetimi leti. „Prežalostno je bilo slovo rokodelcev iz zavoda. Akademija je bila tako resna in tako prežeta z žalostjo, da so bile oči vseh rokodelcev solzne, in prav tako predstojnikov, ki so se poslavljali od svojih vajencev. Prišel je namreč odlok, da se rokodelske šole zaprejo.“ (SV 1935)

Obrtne šole na Rakovniku so prenehale, že naslednje leto pa so spet odprle vrata v Banovinskem vzgajališču na Selu v Mostah, tedaj pri Ljubljani.

Tudi letos, v nedeljo 11. avgusta, se nas je zbralo nekaj na Rakovniku, da bi obudili spomine na nekdanje čase. Zbrali smo se v isti cerkvi pri Mariji Pomočnici kakor nekoč in nato pri bratskem kosilu skupaj z rakovniško skupnostjo kot enadružina.

Petdeset let zvestobe don Bosku lepo priča o salezijanskem poslanstvu, ki so ga tedanji mladi delavci nekoč prejeli v salezijanskih obrtnih šolah.

Fr. Prevc

»Baragov dan« v Cerknici

22. septembra je bil v Cerknici letošnji Baragov dan. Vodil ga je nadškof Alojzij Šuštar, v spremstvu maborskega škofa Jožefa Smeja in več dekanijskih duhovnikov.

Nadškof Šuštar je vse navzoče spomnil, da imamo vzornike zelo blizu, vendar jih premalo poznamo. Naš narod je dal v preteklosti vesoljni Cerkvi svetniške ljudi, katerim pa se ne priporočamo in ne molimo dovolj, da bi jih imeli na oltarju.

V sklopu celotnega praznovanja je mladina pripravila Rebulovo igro o Baragu, da bi ga tako najprej sami bolje spoznali. Mladinski zbor je ubrano sodeloval pri maši, ob instrumentalni spremljavi.

Škof Smej je povedal spomine iz „Baragovega dne“ v Kanadi. Govoril je o Baragovi duhovnosti.

Dr. Jošt Martelanc je orisal potek dela za Baragovo beatifikacijo. Ob zaključku pa se je posebej zahvalil za prizadevanje in lepo prireditev cerkniški mladini in župniku Jožetu,

Obljuba večne zvestobe Bogu

V nedeljo, 29. septembra smo med evharistično daritvijo pred inšpektorjem Antonom Koširjem izpovedali večne zaobljube in tako prisegli zvestobo Bogu, sobratom in narodu.

Cel september smo imeli neposredno pripravo na ta dogodek. Vodstvo priprave je bilo zaupano inšpektorjevemu vikarju Jožetu mag. Pozdercu. V pripravi sta se prepletala študij in molitev.

V študijskem delu smo se poglobili v razlago prenovljenih Konstitucij. Pri tem nam je pomagal magister novincev. Jože Pozdrec pa nam je podal teologijo in duhovnost redovništva na splošno in še posebej za salezijance. H globljemu razumevanju salezijanskega dela so nam še pomagali dr. Kahne, prof. Oražem, g. Zupan, mag. Hočevnar, in g. inšpektor.

Izjemno globoka priprava je bila za nas nenadna smrt sobrata Janeza in Boštjana, katerega je sprejel nebeški Oče kot salezijanca za večno, čeprav ni izpovedal niti prvih zaobljub.

Hvaležni smo vsem, ki so nam bili blizu v teh trenutkih in nas podprli s svojo molitvijo in sodelovanjem pri bogoslužju. V posebno spodbudo nam je bila navzočnost sotrudnikov, ki nas izzivajo k vedno večji zavzetosti. Nenazadnje pa hvala domačim župnikom, staršem, bratom in sestram in drugim sorodnikom, ki so nam prvi pomagali k razumevanju božje ljubezni, ki nas kliče k posmenanju.

Peter, Janez, Jože in Franc

Velikodušnost mladih dobiva novo obleko

Na Rakovniku je postala že kar tradicija, da so na obletnico prihoda salezijancev v Slovenijo preoblečeni novi bogoslovci. Letos se vam predstavljajo prvi v duhovniški obleki: od leve proti desni v drugi vrsti: Fridl Hirm, Tomaž Ogorevc, Janez Vodičar, Jože

Brečko, v prvi vrsti pa Đuro Penov, Drago Baligač, Mirko Miklič, Jože Križnik in Martin Lisec. Prostori rakovniškega bogoslovja so tako napolnjeni kot ribja konzerva. Bogu in Mariji smo hvaležni za poklice, ki ste nam jih izprosili z molitvijo in žrtvijo.

BREZ VAS NE BI MOGLI

Dragi don Boskovi prijatelji!

Vsem, dragi bratje in sestre, ki ste kakorkoli povezani z don Boskom in Salezijansko družino, vsem prijateljem in dobrotnikom don Boskovih ustanov in naši inšpektoriji in bralcem Salezijanskega vestnika iz srca voščim blagoslovljene božične praznike in veselo, vsestransko uspešno novo leto 1986.

Kot predstojnik Ljubljanske salezijanske inšpektorije čutim tudi dolžnost, da vam v imenu don Boska in vseh sobratov naše skupnosti izrečem pristrčno zahvalo za zvestobo, molitev, darove in vso podporo, ki nam jo nudite na različne načine za izvrševanje našega poslanstva. Z don Boskom vam tudi jaz ponavljam: „Brez vas bi ne mogli storiti tega, kar delamo.“ Naj vam Bog na priprošnje Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska vse bogato povrne.

V preteklem letu smo skupaj doživeli veliko lepega. Med najlepšimi dožitvi je bil gotovo praznik sv. Janeza Boska na Rakovniku, ko je mariborski škof dr. Franc Kramberger blagoslovil kip sv. Janeza Boska v spomin na 50-letnico razglasitve za svetnika. Ta „dar salezijanske družine“ krasi park pred cerkvijo in nagovarja vse obiskovalce Marijinega svetišča. Bogat in lep je bil tudi praznik Marije Pomočnice na Rakovniku in v vseh salezijanskih središčih. Skupaj smo se veselili novih maš, zaobljub mladih sobratov in sester Hčera Marije Pomočnice. Vsa ta slavja so nas povezovala in navduševala. Posebej nas veseli poglobljeno delo za obnovitev gibanja salezijanskih sodelavcev. Zaživelo je nekaj skupin, ki odkrivajo in poglobljajo salezijanski poklic. Veliko priznanje temu prizadevanju je tudi v dejstvu, da je bila na svetovnem kongresu sodelavcev izvoljena slovenska predstavica v glavno vodstvo gibanja.

K temu delu nas posebej zavezuje tudi vrhovni predstojnik, ki je kot don Boskov naslednik „oče in središče edinosti Salezijanske družine“ (K 126). V duhovni spodbudi ali vezilu nam za leto 1986 naroča, da „pospešujemo laiški poklic za služenje mladim v don Boskovem duhu“. Vezilo nas vse spodbuja, da bi čimveč kristjanov navdušili, da dajo „s svojo izkušnostjo in svojim zgledom življenja izviren prispevek“ v poslanstvu Cerkve in tako uresničijo svoj krščanski poklic. To je bilo zelo pri srcu sv. Janeza Bosku. Za reševanje mladine je hotel pridobiti kar največ kristjanov. Zato je tudi ustanovil zvezo „salezijancev v svetu“, sodelavnice. Ni jim nalagal posebnih bremen in dolžnosti.

Od njih je pričakoval le dosledno krščansko življenje in odprtost za duhovne potrebe bratov in sester, posebej mladine, v duhovni povezanosti s salezijanci. Na vesoljnem cerkvenem zboru je prodirala ta don Boskova misel v zavest vse Cerkve. Koncilske listine na mnogih mestih poudarjajo nena-domestljiv delež laikov v odrešenjskem poslanstvu Cerkve. O tem bo razpravljala tudi škofovska sinoda, ki je napovedana za leto 1987. Vrhovni predstojnik nas tako vabi, da bi se že vse leto 1986 pripravljali na ta dogodek, ki bo izrednega pomena za prihodnost Cerkve.

In kaj bi lahko v tem smislu storili pri nas? Gotovo je naša prva naloga zvestoba krščanskim in stanovskim dolžnostim in skrb za globlje spoznavanje salezijanskega poklica. Več bi lahko storili tudi za boljše medsebojno povezanost in spodbudo. Iskati moramo novih načinov, kako bi bili danes kot sodelavniki „desna roka svojih škofov in župnikov za blagor vse Cerkve,“ kakor je to želel don Bosko. Zlasti pa moramo storiti vse, za odkrivanje in pridobivanje novih sodelavcev. Iščimo jih predvsem med pastoralnimi sodelavci, mladimi zakonci, v veroučnih skupinah, med svojimi domačimi, sorodniki in znanci, v župnijskih občestvih, ki jih vodijo salezijanci.

Vse to naj bo del prizadevanja v pripravi na slavo stoletnice don Boskove smrti, ki ga bomo obhajali leta 1988. Po salezijanskem svetu so že v teku obsežne priprave na to „don Boskovo leto“. Čeprav pri nas ne bo mogoče organizirati velikih zunanjih slovesnosti, bomo radi storili vse, kar zmoremo, da bi božji dar, ki ga Bog poklanja Cerkvi v don Bosku svetniku, bogatil tudi naše mladine.

Ob koncu tega pisma bi Vas rad opozoril še na veliko breme, ki ga je sprejela naša skupnost. Gre za gradnjo nove cerkve sv. Cirila in Metoda v Radencih. Želja, da bi bila cerkev dokončana in posvečena v Metodovem letu, se žal ni izpolnila. Pomanjkanje denarja je zavrla delo. Cerkev je sicer pod streho in sedaj so na vrsti še vsa obrtniška dela, notranja oprema in ureditev okolice. Pristrčna hvala vsem, ki ste s svojimi darovi že do sedaj pomagali. Upam, da boste kljub vse težjim gospodarskim razmeram še naprej radi in velikodušno podpirali to delo. Bolj razveseljiva pa je novica iz Nikšiča. Sobrat Ciril Zajec sporoča, da gredo dela pri ureditvi cerkve h koncu. Če Bog da, bo 1. maja „nikšička lepota“, kot cerkev imenujejo domačini, posvečena. Dobrotnike in sodelavnice gospod Ciril lepo vabi na slovesnost posvetitve.

Še enkrat želim vsem vam in vašim domačim, sorodnikom, prijateljem in znancem blagoslovljene božične praznike in božjega varstva v novem letu. Vsak dan se vas skupaj s sobratmi spominjam pri Mariji Pomočnici na Rakovniku in vse pristrčno pozdravljam.

Anton Košir inšpektor

UPANJE POD PEPELOM

Ko na zidovih po mestu tu pa tam opazimo „No future“ (Ni prihodnosti), „A“ (Naj živi anarhija), „Pred nami je potop“ itd., nam to tudi nekaj pove o stiski mladih. To stisko je eden od njih skušal obrazložiti takole: „Radikalno ubožanje delavskega razreda je mlada generacija kot najbolj depriviligiran del populacije (nima bleščeče preteklosti, prihodnost pa je mračna) osmislila kot največjo porevolucijsko razliko med možnim in dejanskim, ki zahteva korenite spreminjevalne akcije“ (Duško Kos, Anketa Dela o položaju in perspektivah mladega rodu, Delo, 26. okt. 1985, 28). Še eno protislovje več: v letu mladih je Evropa dosegla nekaj najnižjih točk ravno v odnosu do njih. Evropska gospodarska skupnost ima npr. 4,5 milijona mladih nezaposlenih, od tega le v Italiji en milijon. Od 41 milijonov evropske mladine je 11 % nezaposlenih. Da je v Jugoslaviji samo v splitskem okolišu 10 000 mladih nezaposlenih, smo lahko brali pred kratkim. Tega bi se pred desetletjem še bali, danes pa smo se že domala sprijaznili z dejstvi. Iz moje senčne strani zato prihaja na misel, da je najbrž prav, da se ob letu mladih ti niso spravili na praznovanje z veselici in je prav najbrž tudi, da jih družba in Cerkev (vsaj v Sloveniji) ni preveč morila s proslavami.

Vzpodbudno pa tako izvajanje vseeno ni, kajti ko se nam niti praznovati več ne ljubi pomeni, da smo zamorjeni in betežni: mladi in ne več tako mladi, kristjani in nekristjani. Sončna plat mi osvetljuje izkušnjo, da je v človeku dovolj še skritih moči, toliko več še v mladem, da zmore pogledati malo dlje od vsakdanje resničnosti, pred katero si sicer ne zapira oči. V nas je še toliko neizkoriščenih skritih zalog, ki so včasih neznane celo nam samim, da zmoremo premagati še vse kaj več, kot nevšečnost trenutka. Človek je v bližji preteklosti zmozel premagati razne ujme, zlo svetovnih morij, koncentracijskih taborišč... in preživeti.

Res ne brez številnih žrtev za katere so posamezniki odgovorni. In res je tudi, da je imel več verjetnosti preživetja človek, ki ni izgubil upanja, ki se ni enostavno sprijaznil z gorjem, temveč, ki se je proti njemu boril z vsemi močmi. Le z upanjem človek zmore vztrajati v nadčloveških, nenasilnih in spreminjevalnih dejanjih (zglej Gandhija) začeni pri sebi. Tako nam izkustveno in strokovno zagotavlja dunajski logoterapeut Viktor Frankl.

Iz omenjenih in izpisanih gesel na stenah pa se odpirajo nekatera vprašanja. Le kakšna „spreminjevalna akcija“ nam lahko zagotovi rešitev iz zadrege in stiske? Ali v slogu sproščanja (ponovnih) revolucionarnih (=nasilnih) in anarhističnih sil, za katera se tako hitro in lahko pridobi mladega človeka? Kam to pripelje vemo in izkušamo. Ali v slogu hujskačev k ponovnim revolucionarnim spremembam, ki poznajo le idejo razredne borbe, so pa raznega srca in z razkldano dušo, kakršne jih je naredilo družbeno okolje?

Brez sleherne krivde je mlad človek gledal svojo bodočnost le v tako opevanem gmotnem in znanstvenem napredku kot so mu ga slikali, ki pa ga sedaj omejuje, utesnjuje in pušča praznih rok, še več, ki ga je spravil v nesrečo. To hoče ponazoriti naslednji odlomek iz televizijske oddaje.

Bolj za šalo kot na kaj hudega misleč je mlad fant nekoč shranil v računalnik tudi razgovor s svojo teto in podatke, ki mu jih je zaupala. Na besede o njenem premoženju je bil nečak posebno pozoren. Pomagala mu je že, da je prišel do avta, k pameti ga seveda ni mogla spraviti, ker je umrla prezgodaj.

Zatem je imel nečak hudo nesrečo, v kateri je popolnoma razbil svoj avto. Spomnil se je dobre pokojne tete. Odprl je kompjuter in iskal podatke o njej. Ta mu je začel bruhati njene opomine. Na vsako vprašanje, ki ga je fant vstavil, je dobil malodane ustrezen odgovor. Prišlo je na vrsto tudi tisto, ki ga je zaradi spoštovanja do pokojne potiskal kar najbolj globoko ... In teti mu odgovori: „Seveda imam še nekaj prihrankov zate!“ – „Kje, teti?“ – „V Svetem pismu poišči listek z geslom ...“ – „Oh, teti, nesrečnež, sem na boljšem trgu prodal tudi tvojo staro Biblijo.“ Računalnik ga opomni: „Error“ (napaka). – „Teta, povej mi geslo, prosim!“ In kompjuter ni dal nobenega odgovora (po oddaji ÓF 2, Meje razumnega, 9. avgusta 1985 – to ni bila verska, temveč znanstvena oddaja).

Kompjuter res ne daje odgovora, odgovor hrani božja beseda, ki nam je dosegljiva, pa čeprav bi moral kdo ponjo nazaj na boljši trg. Kajti mora proti toku, kdor hoče priti do virov upanja, do besede upanja – ker je beseda življenja (prim. 1 Jn 1,1) in ne potopa. Vsak kristjan danes pri nas mora biti pričevalec takega upanja. Toliko bolj vsak salezijanec, ki iz navzočnosti božjega Duha v svetu črpa moč zanj (prim. K 1) in ki se trudi, da bi se tudi mladi veselili upanja (prim. K 63). Upanje se vžiga ob upajočem. Noben odgovorni laik, noben salezijanski sodelavec se ne more ob tem sprenevedati, češ, da za „korenito spreminjevalno akcijo“ ni; za to so drugi. Če jaz ne gorim, če ti ne goriš, kako bo svetloba pregnala temo? In mi vemo za temelj našega upanja, čeprav smo včasih tako daleč od njega, da nas je same strah. To upanje nam je dano v zavezo: „Vsak trenutek bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja“ (1 Pet 3,15). V božji besedi najdemo neobhodno potrebno geslo, ki varuje to edinstveno naložbo, ki je upanje, po katerem je človek kljub trenutnim videzom bitje prihodnosti. A. Trstenjak mu je posvetil svoje obširno zadnje delo. In vendar je v tem človeku in o njem še marsikaj nedorečena.

A.S.S.

26. 1. 1986

Praznovanje svetega Janeza Boska

Vsa salezijanska družina se pripravlja na 100—letnico smrti svetega Janeza Boska, ki jo bomo proslavili leta 1988! Ta praznovanja imajo namen, da bi bil v nas in v našem delu tdi danes navzoč don Bosko in duh njegove svetosti, ki se je na tako izreden način razodeval v ljubezni do mladine in do preprostega ljudstva.

Vabimo vas na januarska praznovanja, ki so del triletnih priprav na leto 1988:

1. Nedeljske popoldanske pobožnosti na Rakovniku ob 14.30 bodo posvečene spominu svetega Janeza Boska, in sicer:
 - 5. januarja: don Bosko in mir
 - 12. januarja: don Bosko in evharistija
 - 19. januarja: don Bosko in sv. Frančišek Saleški
 - 26. januarja: don Bosko redovni ustanovitelj
2. 26. januarja: osrednja slovesnost
 - 10.30 slovesna maša, vodi škof Metod Pirih
 - 14.30 akademija, zbor salezijancev in sester hčera Marije Pomočnice maša, vodi škof Metod Pirih
3. 31. januarja, na sam praznik
 - celodnevno čiščenje
 - 18.00 slovesno bogoslužje zbor bogoslovcev

Don Bosko je svetnik, ki ga imamo radi! Vabimo vas: Pridite, skupaj poživimo to ljubezen!

Salezijanci

BLAGOR VSEM, KI ŽIVIJO ZA MLADINO

Mladina, ki nima ničesar
razen življenja in prihodnosti,
stoji pred nami
kakor ubožec, slepec in prosi:
Sinovi in hčere svetega Janeza Boska,
dajte, dajte, zaustavite se!
O vi vsi, ki greste mimo, pogledajte ...

Don Bosko je naredil obljubo,
da bo vsak vzgib srca posvetil mladini.
In ta se je povsem polastila njegovega srca
– ukradli so mu srce!

Dediči don Boskove ljubezni do mladine smo.
Ta nas napravlja salezijance!

Prepričani smo, da nam je vezilo 1985 po vrhovnem predstojniku dal don Bosko sam. V zadnji četrtini tega leta že vidimo, koliko moči in poguma je potrebno, pravega preroškega zadržanja, resnično don Boskovo srce, da bi ga uresničili, da bi postali živo znamenje božje ljubezni do mladine. Živo znamenje tukaj in sedaj in seveda mi! V nevarnosti smo, da se bomo samo sklicevali na don Boska, sami pa postali mumije, stražarji preteklosti. V nevarnosti smo, da nad nami ugasne plamen božjega Duha in ne bomo več preroki jutrišnjega dne! Na nas je, da postanemo upanje jutrišnjega dne, skupaj z mladino.

Salezijanci in mladina, mladina in salezijanci, to je nekaj, kar spada skupaj. Tako je hotel don Bosko. Morda pa smo se mladine zbal! Iz strahu pred mladino smo se zaprli z zapahi (kot apostoli iz strahu pred Judi!): hudi časi, ničesar se ne da, mladi pa taki, kaj takega pa še ne ...

Potrebno nam bo „vztrajati v molitvi skupaj z Marijo“ – navdihovalko in voditeljico našega dela – da tudi na nas pade ogenj ljubezni, velikodušnosti in iznajdljivosti, tudi za ceno, da nas bodo imeli za pijane kot некоč apostole, ali za nore kot don Boska, da odkrijemo svoj binkoštni dan, da označimo na strehah in trgih, povsod!

Iščemo svojega Mojzesa, svoj izhod, svojega voditelja v svet, kjer prebiva mladina. Preveč smo se navadili na tlako svojim načrtom, svojim predstavam, vztrajamo pri ustaljenih obrokih mesa s čebulo, Bog pa je morda ponovno pripravljen osvoboditi svoje ljudstvo, da ga povede v deželo don Boskovih sanj, v deželo prihodnosti, v deželo mladine!

Preroki, apostoli, vizionarji, nastopil je naš čas. Čas beži in gre mimo nas, čas pa so ljudje ... Kristus, Dobri Pastir, gre iskat že eno samo izgubljeno ovco. In kaj, če bi se izgubile vse ovce?! Morda pa so ovce tukaj, čakajo na svoje pastirje, pastirji pa so se izgubili! Morda pastirji pasejo sami sebe ...

Kjer je mladina, tam je don Bosko, kjer je don Bosko, tam je mladina. Smo dediči don Boskove ljubezni do mladine, to nas napravlja salezijance. Da poskušamo tako kot on vsak vzgib svojega srca posvetiti mladini, da se ga povsem polasti, da nam ga ukrade. Odkriti bomo morali don Boska, da bi odkrili sebe, da bi odkrili mladino. Povzpeti se bomo morali na Colle don Bosco (don Boskov rojstni grič), našo goro blagrov, ki jo je mladina sama poimenovala goro blagrov mladine. Od tam prihaja sporočilo, ki naj prevzame naš razum in naše srce. Don Bosko sam je gora blagrov mladine, gora blagrov salezijancev.

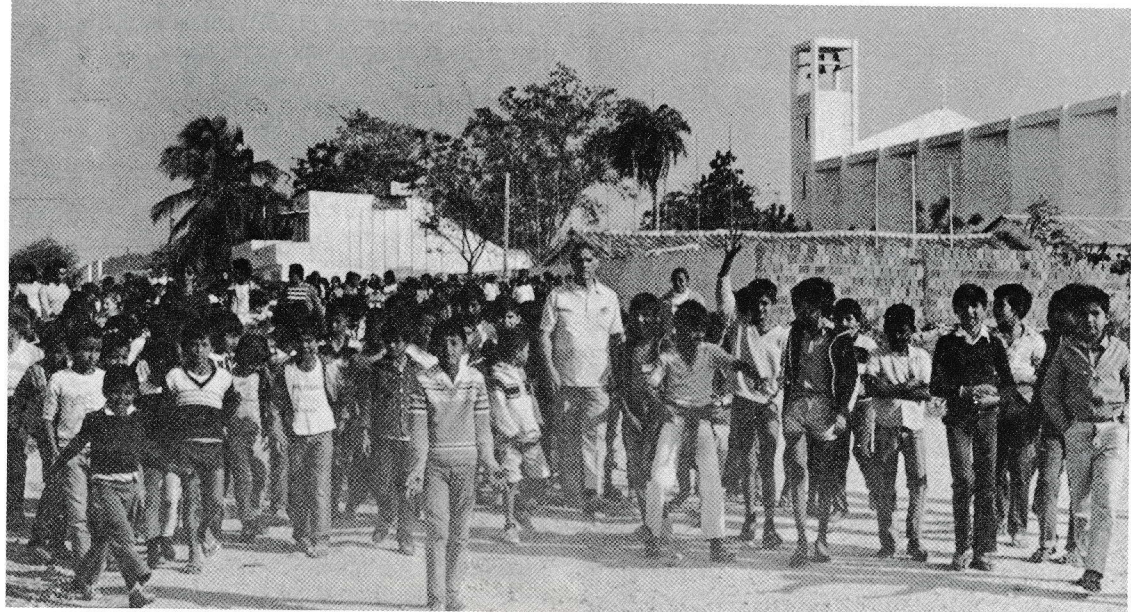
Vsedimo se v podnožje don Boskovega srca in skušajmo začutiti njegov utrip. Morda, morda, kdo bi si upal reči drugače, morda bi nam takole govoril:

- *Blagor ti, salezijanec, če boš ponovno odkril mladino; prinesel boš svetel žarek upanja v njeno življenje!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš prisluhnil navdihom Svetega Duha; postal boš binkoštni ogenj in vihar za mladino!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš povsem zaživel za mladino; postal boš znamenje upanja mladini, ki željno čaka nate!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš vse svoje moči posvetil mladini; nikdar se ne boš čutil odvečnega ali nekoristnega!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš pustil, da se tvojega srca polasti mladina; okusil boš radost in mir Kristusovega apostola!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš vzljubil svoj poklic; postal boš tako kot don Bosko oče in učitelj mladine!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš odkril vrednost preventivnega sistema; mnogim mladim boš dal okusiti dobroto in ljubeznivost svojega srca!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš pustil, da Bog povsem napolni tvoje življenje; postal boš znamenje božjega kraljestva za mladino!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš pustil, da te vodi navdih očeta don Boska; tudi ti boš znamenje božje ljubezni mladini!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš človek žive in močne vere; spreobrnil boš mnogo duš in jih privedel k Bogu!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš pustil, da te vodi Marija; vedno boš našel varno pot in smer svojemu salezijanskemu apostolatu!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš s svojimi brati živel v bratskem občestvu; postal boš klic mladini, ki se ti bo hotela pridružiti!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš globok in pobožen; postal boš studenec, v katerem bo zajemala mladina!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš resnično svet; potem bo salezijanska družba tudi danes in jutri živo navzoča v svetu mladine!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš svojo časno in večno srečo iskal med mladino; blagor ti, kajti zagotovo boš dosegel božje kraljestvo!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš navkljub vsemu ohranil svoje srce za mladino; postal boš dom, kjer bo z veseljem prebivala mladina!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš vedno ostal resničen brat in prijatelj mladine; takrat boš pravi don Boskov salezijanec!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš dobrohoten, preprost in vesel; kajti mladina bo z veseljem prihajala k tebi!*
- *Blagor ti, salezijanec, če ti bo don Bosko oče in učitelj; potem bo mladina vedno prva ljubezen tvojega srca!*
- *Blagor ti, salezijanec, če boš skupaj z mladino premišljeval evangeljske blagre; tudi ti boš postal živo upanje današnjemu svetu!*

Blagor ti, salezijanec,
blagor ti, ker si in ker hočeš ostati salezijanec;
blagor ti, ker hočeš biti v premišljevanju evangeljskih blagrov skupaj z mladino
živo upanje jutrišnjega dne!

Tone Ciglar

Salezijanec se med mladino dobro počuti (na sliki misijonar Ernest Saksida)

SPRAVA ISKRENOST SRCA

Premišljevanje letošnjega vezila
o evangeljskih blagrih greh koncu.
Nismo obravnavali vseh,
morda samo nekatere za današnji čas
najpomembnejše.

S tem smo najbrž naredili krivico Jezusu,
ki je imel prav vse blagre za neogibne,
če hoče kdo vstopiti v njegovo kraljestvo.
Omejuje nas prostor. Za slovo od njih
se bomo ustavili pri dveh:
„Blagor usmiljenim“ in „Blagor čistim v srcu“.
Kakor prejšnje, nam tudi ta razlaga vrhovni
predstojnik Egidij Viganò.

SPRAVA

Jezus je dejal, da bodo srečni tisti, ki bodo usmiljenega srca, in je pri tem pokazal na svoje srce. Častimo ga zlasti na prve petke, toda kako ga posnemamo? Jezusovo srce je razumevajoče, veliko-dušno, brez zamere, ni maščevalno. Pri tem ne za-taji resnice, vendar jo skuša uresničiti z ljubeznijo.

Spomnimo se na tri dogodke iz evangelija: na priliko o izgubljenem sinu (Lk 15,11–31), na pogovor Jezusa s Petrom glede odpuščanja (Mt 18, 21–22) in na opis poslednje sodbe: bil sem lačen in žejen, brez obleke, bolan in v ječi (Mt 25,31–46).

V današnjem svetu, ki je poln razprtij v družinah in v človeški družbi, ki celo idealizira in opravičuje sovraštvo in uporablja boj za dosego pravice, se zdi, da ni prostora za 'usmiljenje', za spravo. Dejansko ga ni brez iskrene spreobrnitve k Bogu.

Ko človek z odprtim srcem prisluhne božji besedi, odkrije veliko skrivnost: zavest o dostojanstvu vsakega človeka. Tedaj je človek pripravljen na dialog in na spravo s sočlovekom. To je pogoj za evangeljski mir v družini in v družbi ter med narodi.

ISKRENOST SRCA

Jezus blagruje človeka 'čistega srca', ker bo na ta način zmožen gledanja Boga. Tako je Marija zrla Jezusa–Boga in v njem vse božje stvarstvo, posebno še vsakega človeka.

Čistost srca ni zgolj 'čistost' v običajnem pomenu besede. Je še veliko več. Jezus je opozoril: „Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, uboji, preštvta, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletvine. To je tisto, kar omadežuje človeka!“ (Mt 15,20).

Iz tako pojmovane čistosti izhaja resnična iskrenost srca, ki ni zgolj osebno moralno vedenje, temveč je izžarevanje pristnosti in gledanju, drži in uresničevanju zemeljskih stvarnosti, da bi bile obenem izraz božje navzočnosti, kakor so bile ob stvarjenju sveta in človeka.

Tako dojemanje čistosti ali iskrenosti srca vodi k poenotenju vere z življenjem, kar s koncilskim izrazom imenujemo 'bogoslужje življenja'.

Jezusova razglasitev čistosti kot vira sreče za človeka torej pomeni: jasno zavest, skrbno in trpeče iskanje resnice, iskrena ljubezen v samodarovanju in v ljubeči odkritosti v vsakdanjem obnašanju.

Tako izčrpno čistost je mogoče doseči samo od Boga kot njegov dar z molitvijo in potem s pridnim oblikovanjem vesti, kar vse navsezadnje pomeni spet osebno spreobrnitev.

Evangeljska čistost je torej izredna krepost, to je krepka človekova lastnost, ki se ne boji tega sveta, temveč ga z božjo pomočjo spreminja v novo zemljo in novo nebo ...

Po Viganòju — stk

PO MARIJI K JEZUSU

Skoro vsak kristjan vsaj enkrat na leto rad poroma v kakšno Marijino svetišče, da tam pomoli, se spove, in prejme obhajilo. Čuti, da pri Mariji to najlepše napravi. Mnogo je pri nas celo takih, ki niti za veliko noč ne prejmejo zakramentov, ampak redno čakajo na obisk pri Mariji, da se srečajo tudi z Jezusom.

Vendar moramo kristjani skozi vse življenje romati z Marijo, da bomo v stalni povezanosti s Kristusom. Marija nas vodi k Jezusu tudi, ko živimo doma, sredi življenjskega vrveža, na svojem delovnem mestu. Skozi vse cerkveno leto imamo posebne spodbude za taka „romanja“ k Mariji. Saj imamo toliko Marijinih praznikov, ki nas k temu spodbujajo. Pa tudi evangelij nas ob vsakem Gospodovem prazniku, od njegovega rojstva, mladosti, javnega delovanja, posebno pa po njegovem odrešilnem delu, trpljenju in po vstajenju spominja na Marijino vlogo v Jezusovem odrešilnem delu, zlasti pa njeno mesto v prvi Cerkvi, ko so učenci „vztrajali v molitvi z Marijo, Jezusovo Materjo“. Romanje z Marijo postaja tako vedno intimnejša vez s Kristusom.

Tako vemo, da je Jezus imel družino, da se je v njej naučil „rasti v modrosti, starosti in milosti“, da se je naučil služiti svoj vsakdanji kruh. Živel je skrit v Nazaretu, vključujoč se v tedanjo družbo, v fantovsko pesem ob vaškem vodnjaku, v razprave o medsebojnih odnosih, da bi vsi ljudje dobre volje živeli v miru in ljubezni.

Sveti Bernardin Sienski, veliki pridigar in častilec Matere božje v 15. stoletju, je zapisal v eni od svojih pridig: „Marija nas bolj od vseh drugih stvari vodi k razumevanju njenega Sina in Boga po tistem, kar je Gospod o njej dejal po preroku Izaiju: ‘Za ljudstva povzdignem svoje znamenje!’ (Iz 49,22). V tem smislu Marijo imenujemo „vrata nebeška“, saj po njej prodiramo do visokih in svetih nebeških skrivnosti, svetega pisma in zakramentov.“

Marija pa, govori naprej sveti Bernardin, tudi vliwa vero, upanje in ljubezen in nam tako kaže široko pot do Jezusovih čudovitih del. Čim globlja je pobožnost do Kristusove Matere, toliko večje je

upanje, ki ga stavimo vanjo in po njej v Kristusa. Moč tega upanja vzpodbuja in razplamteva vse, ki so Kristusovi. (prid. I.)

Tudi Janez Pavel II. nas spodbuja, naj postanemo pravi Jezusovi učenci tako, da sprejmemo Marijino vodstvo v svojem življenju. Ob obisku na Irskem je na božji poti v Knoxu govoril: „Marija je bila tesno povezana z Jezusom. Evangeliji nam niso ohranili veliko njenih besed. Tiste, katere pa nam sporočajo, nas vodijo k Njenemu Sinu in njegovim besedam. V Kani Galilejski se je vrnila od Sina k strežnikom in jim rekla: „Karkoli vam reče, storite!“ – Isto sporočilo ima za nas danes: „Kar vam reče, storite!“ To, kar nam Jezus govori s svojo besedo in svojim življenjem, nam je ohranjeno v evangelijih in apostolskih spisih, Cerkev nam jih pa posreduje ... Te besede nam morajo postati domače. To storimo, ko poslušamo božjo besedo v besednem bogoslužju, ki nas pripravlja na evharistično daritev, pa tudi z osebnim branjem, z branjem v družini, s prijatelji. Razmišljamo Jezusove besede in njegovo življenje, ko molimo rožni venec. Tako lepo združujemo pobožnost do Marije s premišljanjem Jezusovega življenja ...

Vsakokrat, ko imamo probleme, ko se je treba odločati za to ali ono po veri, nam bo božja beseda dala novih moči. – Toliko glasov napada kristjana v današnjem svetu, ki je tako čudovit, pa tako zahteven. Slišimo toliko napačnih glasov, ki so v nasprotju z Jezusovo besedo ... Ali ne slišimo, da ga Kristusova mati kaže tudi nam in nam govori iste besede: „Karkoli vam reče, storite!“?

To Marija govori nam vsem. In papež se nanjo obrača v molitvi: „O Mati, daj, da bodo naša srca z vso jasnostjo slišala tvoj materinski klic. Pomagaj nam, da bomo ‚vztrajali s Kristusom‘. Pomagaj nam, o Mati Cerkve, da bomo gradili njegovo skrivnostno Telo z življenjem, ki nam ga le on lahko milostno nakloni iz svoje polnosti, ki je obenem božja in človeška.“

Tako jo moramo prositi tudi mi, da nas in po nas tudi druge pritegne h Kristusu. Včasih se Marija za to poslužti prav neznatnih stvari, ki pa s svojimi učinki že mejijo na čudeže.

Sestra Terezija Gasparotto iz družbe Hčera Marije Pomočnice piše v Salezijanskem vestniku iz Turina 9. oktobra 1984: Šla sem po cesti in v rokah držala rožni venec. Jagode so drsele med prsti, kakor sem ponavljala zdravamarije. Stopala sem po pločniku. Bila sem sama. Naenkrat vidim, kako naravnost proti meni prihaja neki gospod: umaknila sem se mu. On pa še naprej stopa proti meni. Kar zbala sem se. Ko je bil ob meni, je dejal: „Sestra, ali molite?“ – „Da!“ – „Za koga pa molite?“ – „Za vse, ki jih srečujem. Sedajle tudi za vas.“ Obmolknil ie.

V tem sva prišla do vrat našega zavoda. In go spod je začel: „Lahko vstopim? Rad bi vam nekaj povedal.“ Stopila sva v sprejemnico in po kratkem obotavljanju je rekel: „Sestra, na poti ste molili rožni venec. Ko sem vas srečal, sem bil ravno na poti, da si vzamem življenje. Na skrivaj sem odšel od doma, da se vržem pod avto. Ko pa sem v vaših rokah zagledal rožni venec, sem začutil neki klic v sebi in sedaj ne morem več izvršiti tistega, kar sem nameraval. Molite zame, sestra!“

Obljubila sem mu in ga povabila, naj se še kaj oglasi. Zvedela sem, da ne stanuje daleč, in dal mi je naslov od svoje družine. Ko sem čez nekaj časa opazila, da se ne oglasi, sem skušala poizvedeti o njem, kje je. Zvedela sem, da je resno zbolel. Še z drugo sestro sem ga šla obiskat in naju je z velikim veseljem sprejel. Povedal je, da mu duhovnik vsak dan prinaša obhajilo. Tri dni po tistem obisku je žena sporočila, da je mirno in vdano umrl.

Marija je rešila življenje, ko mu je pokazala rožni venec v sestrih rokah. Gotovo ga je tudi podpirala v smrtne boju, da je našel pot do Jezusa.

St. O.

»PRIZADEVAMO SE ZA LJUDI«

Salezijanski kardinal Obando Bravo o Nikaragvi

Salezijanski kardinal Miguel Obando Bravo je postal duhovnik leta 1958, škof 1968, nadškof v Managvi, glavnem mestu Nikaragve leta 1970 in letos kardinal.

Salezijanska družba ima v Nikaragvi ustanove za delavski sloj ljudi in revno mladino na obrobju prestolnice Managve in mesta Masaye. Iz teh ustanov je izšel sedanji kardinal Obando Bravo.

Obiskal ga je časnikar revije Jezus in se z njim pogovarjal o položaju v njegovi domovini.

– Papež je imenoval za Nikaragvo kardinala, za deželo, ki je v vojni. Kakšen pomen ima ta izbira?

– Papež je po konzistoriju, na katerem je imenoval nove kardinale, izrazil skupini Nikaragovcev, ki so me spremljali: „Cenim kardinala in prav tako

ljudstvo Nikaragve, zlasti odkar sem bil v vaši deželi.“ Papež misli na dobro Cerkve, na naloge evangelizacije in želi, da bi se okrepilo prizadevanje za vero.

– Menite, da ima vaše imenovanje za kardinala tudi politični pomen v dobro dežele?

– Menim, da se beseda politi-

ka lahko razlaga široko in ozko. V širokem pomenu politika pomeni prizadevati se za skupno dobro in v tem pomenu se vsak človek udeležuje politično. V ožjem pomenu pa menim, da se hierarhična Cerkev ne sme udeleževati v kaki politični stranki ker morajo njeni predstavniki duhovniki in škofje, delati za edinost vseh državljanov; če bi se udeleževali v eni ali drugi stranki, bi s tem delili ljudi tudi na verskem področju.

– Ali obstajajo možnosti za resen dialog, ki bi privedel do miru v Nikaragvi?

– Cerkev je odprta za dialog in nenehno govori o spravi. Prizadeva si spraviti človeka z Bogom in ljudi med seboj. Kljub temu prizadevanju obstajajo težave. Naj navedem en primer: uradni list Barricada je nedavno zatrdil, da kdor govori o dialogu in o spravi je kontrarevolucionar. Tako stališče je ovira za dialog, ki bi privedel Nikaragovce k spravi.

– Katere skupine bi morale dialogirati?

– Menim, da predvsem Cerkev in država, če imata dobro

voljo. Potem skupine, ki si stojijo nasproti. Če ni te politične volje, bo sledilo nasilje z vsemi posledicami.

— *Del Cerkve v Nikaragvi, nekateri duhovniki, redovniki in redovnice, ki delajo med ljudstvom, so prepričani, da je sedanjí položaj posledica napada od zunaj s strani ZDA ...*

— Prav gotovo je, da je to problem med Nikaragovci. Vojna se počne z ljudmi iz Nikaragve. Te ljudi, ki se bojujejo proti vladi, podpira z denarjem in orožjem Reagan. Vendar ti borci so Nikaragovci. Med njimi so nekdanji Somožovi vojaki, drugi kmetje, drugi spet nekdanji pripadniki sandinistične fronte, ki so prešli na nasprotno stran. Toda vsi so Nikaragovci, med njimi ni tujcev. Naj med njimi navedem Eden Pastora, ki je bil vice-minister za notranje zadeve in načelnik ljudske milice, zdaj se pa bojuje proti sandinistični sedanjí vladi. In tako še nekateri drugi.

— *Kako razlagate to cepitev sandinistične fronte?*

— Treba je upoštevati, da se je sandinistični režim razvijal v marksistično-leninistično smer, kar je povzročilo nasprotovanje ljudi, ki so sodelovali z njim.

— *Ali se je ta smer zdaj ublázila ali pa je še vedno ista?*

— Pomembneje, kakor vedeti ali gre za marksistično-leninistično smer, mi gre za to, da imajo ljudje dovolj kruha, hrane, zdravila, spoštovanje človečanskih pravic, popolno svobodo izražanja, svobodo združevanja in da bi vsi mogli živeti v medsebojnem soglasju. Zaenkrat tega ni.

— *Slišati je bilo, da je v teku preganjanje Cerkve. Je to pretirano?*

— Vedeti je treba, kaj pomeni preganjanje. Če to pomeni pritiske, obrekovanje Cerkve po sredstvih obveščanja, izsiljevanje ljudi, da bi se izjavljali proti hierarhiji, potem vse to obstaja. Ne

smemo pozabiti, da je vlada izgnala 16 duhovnikov, med njimi 8 salezijancev iz Nikaragve. Vlada dela težave glede dovoljenja za bivanje duhovnikom in redovnicam, ki bi želeli delovati v deželi v edinosti s hierarhijo. Na primer sestram matere Terezije iz Kalkute vlada ni dala dovoljenja za vstop v Nikaragvo.

— *Kako to, da je med izgnanimi osem salezijancev?*

— Salezijanci delajo med najbolj revnimi ljudmi v zavodih, šolah, mladinskih domovih, katehizirajo mladino. To pa vladi ni po volji, da bi bilo kako vodstvo, ki ne bi bilo popolnoma v njeni službi. Tudi vodilnost, ki jo imam kot managovski nadškof, ji ne gre v račun. Ko sem se vrnil iz Rima po prejemu kardinalskega naslova, sem ljudem govoril o spravi. Grdo so me gledali, ker me je poslušalo toliko ljudi. Voditelji, ki niso po njihovi volji, so jim zopmi.

— *V čem je razlika med 'ljudsko' in 'uradno' Cerkvijo?*

— K 'ljudski' Cerkvi se prištevajo skupine ljudi, ki menijo, da bo marksizem rešil socialne probleme in da je mogoče uporabljati marksistično metodo pri ugotavljanju družbeno-politične in družbeno-ekonomske stvarnosti, ne da bi bilo pri tem potrebno upoštevati marksistično ideologijo. To pa je kar težko. Tistim jezuitom pri nas, ki so se oklenili te metode, je p. Arrupe pred tremi leti pisal: kdor sprejema marksistično analizo, mora sprejeti tudi načelo, da namen opravičuje sredstva in sprejeti razredno sovraštvo. Tako mislim tudi jaz.

— *Kakšno je vaše zadržanje do Ljudske cerkve?*

— Vsakdo lahko pride k meni na pogovor. Naša naloga je oznanjati evangelij. Pri tem se držimo cerkvenega učiteljstva, prizadevamo si biti v edinosti s papežem in s škofi, ki so v edinosti z njim. Glede duhovnikov, ki delajo v vladi, jih je Sveti sedež opozoril,

naj zapustijo državno službo, toda oni so zavrnilo.

— *Kakšne napake je po vašem mnenju zagrešila sandinistična revolucija? Nekateri sodijo, da je to bila edina krščanska revolucija v zgodovini.*

— Vam govorim kot nekdanji nasprotnik Somoze, ker je tedaj vladala krivičnost; uprli smo se in s tem tvegali življenje. Za Nikaragvo smo zahtevali bolj človeški sistem. Medtem ko smo ploskali Sandinistični fronti, je ta pripravljala znameniti dokument „72 ur“, ki ni bil objavljen, vendar je poznan. V njem je bil med drugim načrt, kako obračunati s Cerkvijo. Tako se je pričel napad na Cerkev po radiu, prisilna mobilizacija mladih, za katere se je zavzela Cerkev in še marsikaj drugega. Kljub temu smo še vedno pripravljani na dialog.

— *Ali je nikaragovska škofovska konferenca enotna?*

— Kadar gre za skupno pismo, namenjeno ljudem, ga vsi podpisujejo. Sicer pa so mnenja o konkretnih zadevah različna, nekateri pa tudi simpatizirajo z vlado.

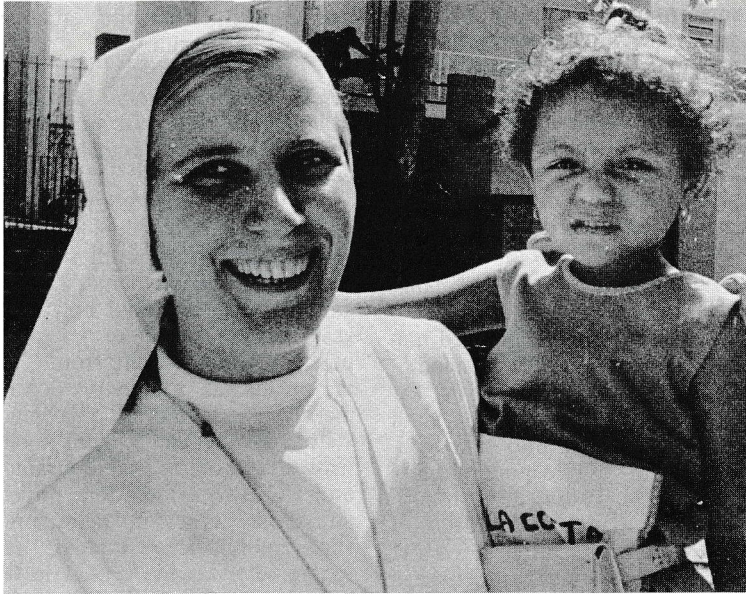
— *Katera so najtežja vprašanja med vlado in Cerkvijo?*

— Za dialog z vlado je določena posebna komisija škofovske konference. Doslej ni prišlo do nikakega zaključka. Hud voz je vladna cenzura: po radiu ne smemo predajati papeževo besedo brez predhodne cenzure; pred tremi leti je papež poslal pismo našim škofom, ki ga pa nismo smeli objaviti, češ, da bi povzročilo razdor med ljudstvom.

— *Kako se prizadeva Cerkev v Nikaragvi za mir?*

— Za mir se prizadeva komisija škofovske konference. Gre za mir in spravo kakor jo je opredelil papež. Na povratku iz Rima sem v Miamiju v ZDA govoril rojakom beguncem o spravi. Vlada mi tega ni štela v dobro. Sprava je zanje kontrarevolucija.

po „Jesus“ 85/11 — stk

Eden od tipičnih otrok naše Amazonije

GLAS IZ AMAZONIJE

Minili sta že dve leti, odkar sem zapustila domovino in se podala v severno Brazilijo, v pokrajino Amazonijo. Veliko lepega in zanimivega sem doživela v tem času mojega misijonskega življenja. Nekaj bom zato povedala za bralce Salezijanskega vestnika.

Brazilija je po velikosti četrta dežela na svetu. Govori le en jezik — portugalsščino. Izvirno brazilsko ljudstvo so Indijanci. Danes so v veliki manjšini, ker so v preteklosti veliko trpeli in bili preganjani. Večina prebivalcev te velikanske države so evropski pa tudi azijski in afriški priseljenci, vsi skupaj pa sestavljajo brazilski narod.

Država jamči versko svobodo, kar je Cerкви v prid in tudi državi. Večina ljudi izpoveduje katoliško vero.

Salezijanske sestre se z velikim uspehom posvečujejo vzgoji ženske mladine: v otroških vrtcih, osnovnih in srednjih šolah, v nekaterih mestih pa tudi na univer-

zah. Za najrevnejše poskrbijo poleg zastonskega šolanja z internati. Ob nedeljah se posvečajo okoliški mladini v mladinskih domovih — oratorijih, v katerih se v okviru kulturnega in športnega udejstvovanja pogloblja v veri.

Ko sem prišla, sem takoj občutila spremembo podnebja — vročino in dnevne nalive. Kar hitro sem se privadila, danes se počutim odlično. Že po nekaj dneh svojega bivanja tukaj, sem prevzela nalogo pomožne asistentke v skupini 25 notranjih gojenk. Takoj sem se z njimi sprijateljila in začela spoznavati braziljansko mladino. To so dekleta brez staršev ali pa so tako

revna, da nimajo sredstev za študij. V meni so občudovale misijonsko pripravljenost vse zapustiti in se popolnoma darovati njim v službo. Marsikateri se je vzbudila želja, da bi me posnemala. Daj Bog, da bi bilo tako!

Po tej prvi lepi izkušnji sem želela поблиže spoznati misijonsko življenje daleč v pragozdu med Indijanci. Ure in ure sem z letalom letela nad pragozdovi in vodovjem in občudovala lepoto narave in božjega stvarstva. Le tu in tam je bilo opaziti kako indijansko naselje. Čudila sem se, kako je ta prvotni brazilski človek sploh zašel v pragozd. Gotovo ga je vodil Bog ... Gozd je njegova zaščita in obramba. Ne boji se divjih živali, navajen jih je že od mladosti. Hrani se z ribolovom, lovom in skromnimi pridelki.

Misijonarji so že veliko storili za človeško dostojanstvo teh Indijancev. Predvsem žena je v preteklosti veliko trpela. Danes je vse bolj enakopravna možu, čeprav še veliko manjka.

Naselja Indijancev so majhna, največ po 20 koč, in so zelo oddaljena druga od druge. Vsako plemo ima vražarja, ki zapoveduje in urejuje socialne zadeve. Ta je navadno kristjan, zato prijatelj misijonarjev. Misijonarji so naučili Indijance pletenja preprog, ročnih torbic, košar in podobnih predmetov. Mnogi se s tem tudi vzdržujejo, ko na misijonu z njimi odkupujejo druge zanje potrebne stvari.

Dušno pastirstvo zahteva veliko žrtev, predvsem zaradi velike oddaljenosti in le rečnega prometa. Misijonarji obiščejo večkrat na leto vsa plemena. Ti obiski trajajo po več kakor mesec dni. Ob teh priložnostih delijo zakramente, poučujejo, zdravijo bolnike in nadzorujejo šole. Za pravo na zakramente, za krščanski nauk ter nedeljsko bogoslužje so odgovorni domačini katehisti, ki so vedno s svojim ljudstvom. Zato imajo misijonarji posebno skrb zanje, da jih vzgajajo in

usmerjajo; so njihova podaljšana roka. V sodelovanju z njimi je apostolsko delo lepo organizirano in izvajano.

Ob neki priložnosti je inšpektora pripovedovala o sestrah: „Videla sem, da živijo popolnoma za svoje Indijanke. Nobena se ne straši velikega dela. Vsemu se znajo prilagoditi, z vsem so zadovoljne. Ne pritožujejo se nad življenjskimi razmerami, v katere so postavljene. Pritožujejo se le, da niso mogle več storiti, več dati. Z navdušenjem pripovedujejo o apostolskih in pristrčnih sprejemih pri ljudeh, z bolečino v srcu pa o njihovi veliki revščini. Primanjkuje jim obleke, zdravil, hrane, knjig ... vsega. Misijonarka pri vsem tem ne zatisne oči, vedno najde način, da odpre njihovo srce za Boga.“

Naši otroci so zelo simpatični in živahni. So bolj temne polti, mnogi so tudi črnci. Posebna

značilnost brazilskega ljudstva je veselje do plesa. Za pusta plešejo vsi in tako pozabijo na pomanjkanje. Družine so zelo številne in revne. Otrok je toliko, da v šoli ni prostora za vse. Človeka boli pri srcu, ko vidi koliko 'pocestnih otrok', ki se zapuščeni od staršev potikajo po cestah in se preživljajo s prosjačenjem in krajo. Prav zanje bomo letos, če Bog da, odprli eno hišo. To bo naš prvi poskus v inšpektoriji. Upam, da ne bo zadnji. Med njimi se počutim srečno.

V tolažbo in pogum nam je, da po mnogih letih znolja in truda premnogih misijonarjev začinjamo nabirati prve cvetove duhovniških in redovniških poklicev tudi iz vrst Indijancev. Splača se z navdušenjem delati v Gospodovem vinogradu. Pridi še ti, in našel ali našla boš svojo srečo na zemlji in zaklad v nebesih.

s. Agata Kociper HMP

Ravnatelj zavoda Don Bosco v Madrasu, v katerem študira okrog 2000 fantov, ima velike težave prepričati bogate starše Hindujce, da v šoli ni več prostora za njihovega sinčka.

Od zadnjega novembra sem, sem moral kar dvakrat v bolnico. Marca sem bil nujno operiran za kilo. Zdravnica, ki mi je dala narokozo, me je takoj, ko sem prišel k sebi, prosila za priporočilo za njenega sina, da bi ga sprejeli v naš zavod. Kljub najboljši volji ji zaenkrat nisem mogel ustreči. Razredi so polni do zadnjega kotička. Hindujci zaupajo svoje otroke duhovnikom in sestram, čeprav včasih udarijo po njih, češ, da hočejo vse spreobrniti h krščanstvu.

Danes imamo interview za sprejem novih fantov na našo strokovno šolo. Sprejmemo jih lahko samo 65, mnogi bodo ostali žalostni. Med raznimi vprašanji je tudi: si si pripravljen umazati roke in prijeti za metlo? Vsi bodo odgovorili: Seveda sem. Toda med letom moramo biti stalno za njimi, da se kaj naučijo in držijo pri strojih snago. Med fanti, ki so letos končali, je že več kot polovica zaposlenih. Indija mora dati več tehnične in strokovne izobrazbe. Univerzitetni kolegiji so polni, a kaj ko pozneje ni službe zanje. V majhnih obcestnih hotelih sem srečal strežnike z univerzitetno izobrazbo. Niso dobili drugega dela. Don Boskove strokovne šole imajo v Indiji veliko prihodnost.

Letos 24. maja smo v Coimbatorku odprli nov noviciat za našo madraško provinco. Dosedanji v Kotagiriju je služil samo Bangladeški inšpektoriji. Hiša lahko sprejme samo 35 novincev, 8 smo jih morali poslati v druge inšpektorije. Naraščaja imamo zelo veliko.

Veliko lepih pozdravov iz Indije. Molite zame in za naše delo, da ne bomo mlatili prazne slame.

Ivan Kešpret

IN GLAS IZ INDIJE

Letos poteka 35 let odhoda v Indijo dvema našima misijonarjema – laikoma Ludviku Zabretu in Ivanu Kešpretu.

Ludvik Zabret se je že večkrat osebno, še večkrat pa pismeno oglasil,

Končno se je oglasil tudi Ivan Kešpret iz milijonskega mesta

Madrasa, v katerem imamo salezijanci kar 18 ustanov, v celni madraški inšpektoriji pa 42 s skupno 325 salezijanci, po večini domačini. Naš sobrat Kešpret je strokovnjak v fotografiranju in v grafični umetnosti.

Vročina sili skozi okno sobe, čeprav je šele 5. ura zjutraj. Pravkar sem se vrnil s terase naše hiše, kjer spim kar na prostem, pod milim nebom. Imamo pasje dneve. Ne vem, kdaj se bodo končali.

Hvala za listič Sobratom po svetu. Majhen je, a veliko pove. Posebno nam, ki smo že toliko časa zunaj domovine. V duhu pred mene stopajo sobratje—pionirji, ki sem jih srečal v prvih letih svojega salezijanskega življe-

nja: Franc Horvat, Jurčak, Rigler, Kostanjevec in drugi. Naj Bog poplača njihovo gorečnost in tako odličen zgled, ki so nam ga dali.

Tukaj so dnevi polni. Šole so se z junijem spet odprle. Ob pol desetih zjutraj več stotisoč pisanih uniform polni ulice milijonskega mesta Madrasa. Prometniki imajo veliko dela in veliko odgovornosti, da se otrokom nič hudega ne zgodi na poti v šolo. Naval na misijonske šole je velik.

Dvorana zasedanja Svetovnega shoda salezijanskih sodelavcev

KONGRES SALEZIJANSKIH SOTRUDNIKOV

„V svetu in v cerkvi, v službi mladih v don Boskovem duhu.“ To je bilo geslo svetovnega kongresa salezijanskih sodelavcev, ki ga je slovesno odprl vrhovni predstojnik salezijanske družine don Egidio Viganò. Kongres se je odvijal v prostorih glavne hiše salezijancev v Rimu, od 28. 10. do 4. 11. 1985, pod pokroviteljstvom nebeškega Očeta, ki nas je spremljal in osvetljeval s Svetim Duhom, v prisotnosti Marije Pomočnice, ki je materinsko posredovala in don Boska, ki je, kot vedno dinamičen, zainteresiral za nas vse nebo (zaključne besede g. Viganòja).

Prisotnih je bilo 185 sodelavcev kongresistov in 90 opazovalcev iz vsega sveta, predstavniki – odgovorni za ostale veje salezijanske družine in predstavniki III. redov v Cerkvi.

Osrednje delo na kongresu je bil pregled novega pravilnika.

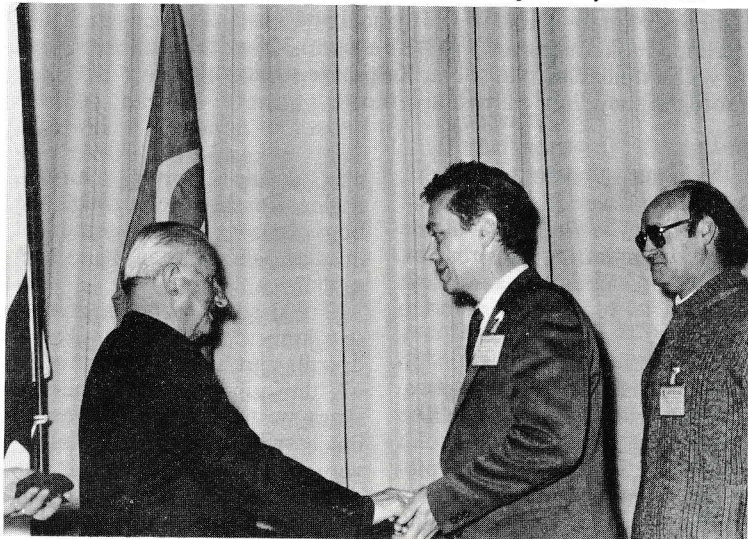
Delo je bilo porazdeljeno po jezikovnih skupinah. Italijanska,

nemška, angleška, francoska, španska, portugalska in druge so dale svoje pripombe po naslednjih poglavjih: salezijanski sodelavci v Cerkvi, apostolska vnema, duhovna dediščina, v skupnosti in sodelovanju, pripadnost in oblikovanje, organizacija.

Tako zbrane pripombe je obravnavala in uskladila komisija za pripravo teksta in jih predlagala za sprejem. Da bi uskladili svoje pripombe s cerkvenim pravom, je vodstvo kongresa povabilo na pomoč prof. Piera Marcuzzija.

Delo na kongresu je bilo živahno, v parlamentarnem vzdušju, ki pa se je umirjalo v pravo salezijansko bratstvo. Svoj vrh je doseglo zadnji dan s sprejemom pravil in zaključnim bogoslužjem. Vrhovni predstojnik je čestital za opravljeno delo. Poudaril je, da je bilo pokoncilsko obdobje najbogatejše pri obdelavi osebne izkaznice salezijanskih sodelavcev in sodelavnic. Tekst, ki je nastal kot sad 10-letnega dela, je pomemben za vso salezijansko družino. Tri veje, ki jih je ustanovil don Bosko so si izmenjale značilne vrednote svojih skupin, vse živijo po salezijanskem duhu, oblikujejo pobožnost do Marije,

Egidij Viganò se rokuje s slovenskim predstavnikom ing. Andrejem Iršičem

kot njeni otroci in sodelujejo pri apostolatu. To povezano delovanje med seboj lahko razumemo tako organsko, kot je organsko povezano delovanje srca. Že don Rua je na prvem svetovnem kongresu 1895 poudaril: „Bratje salezijanci, Hčere Marije Pomočnice, ne pozabite, da bi brez sodelovanja sotrudnikov nevarno oslabili svetno razsežnost našega apostolata in tako po malem izgubljali svojo istost, ki jo je vtisnil don Bosko. Brez sotrudnikov nismo več prinašalci pristnega apostolskega don Boskovega načrta. Vi, dragi sotrudniki in sotrudnice, pa bi težko ostali zvesti idealom ustanovitelja brez posvečenih v naši salezijanski družini. Vaša prava značilnost v svetu

je ta, da v svetu pričujete za Kristusa v don Boskovem duhu. Rojeni smo za to, da hodimo skupaj po poteh časa in sodelujemo v zgodovini odrešenja. Don Viganò nadaljuje: „Duhovna vez, ki vse združuje, je naše lastno združenje z Bogom. Darujemo se mu in mu predajamo sebe tako, da mu popolnoma pripadamo in smo pripravljeni delati za njegovo kraljestvo, da smo preprosto za Boga. To je dragocen izvir, ki označuje naš skupni salezijanski poklic, čeprav ga živimo v različnih skupinah in osebno v različnih stopnjah zavzetosti in svetoši. Naša pripadnost v eni teh skupin, ima svoj izvir v tej duhovni zvezi. Pri tem moramo vedeti, da se ne rodi že popolna.

Podobna je ljubezni, ki se izoblikuje v zakonu. Začne se s simpatijo, raste v spoznavanju, očiščuje v težavah, preobraža v trpljenju, premaguje čas suhote, zmaguje trenutke razočaranja, doživlja spreobrnitve, uči se potrpljenja, se trudi, upa in si ne da vzeti poguma, zgleduje se po svetnikih, ki so zvesti svoji poklicanosti. V tej luči vidim dve veliki nalogi za današnji čas. To je: 1. delava osebne izkaznice salezijanskega sotrudnika in 2. obveznost duhovnega oblikovanja. Ti dve nalogi zadevata vse skupine naše salezijanske družine in sicer v bratskem sodelovanju za oživitvev in rast pastoralne ljubezni. Zau-pajmo se materi Mariji in naše delo bo obrodilo sadove.“

Ilinka Iršič

LETNI SHOD SOTRUDNIKOV

Zadnje nedeljo septembra 29. 9. 1985 je bilo na Rakovniku zopet živahno. Imeli smo letni shod don Boskovih sotrudnikov (DBS) in večne zaobljube štirih mladih salezijancev

Že pred deveto uro so se začeli zbirati zastopniki DBS iz raznih krajev Slovenije. Prišli so s Koroške do Ankarana, z Gorénjske do Ribnice; iz Čemšenika, Mokronoga, Zajasovnika,

Idrije, Logatca in celo iz Bakovcev v Prekmurju. Nekaj jih je bilo tudi iz Ljubljane in okolice. Čeprav se kljub temu s številom ne moremo pohvaliti, pa je treba priznati, da tisti, ki so prišli, so

resnično dobri sotrudniki. Mnogi bi radi prišli, pa niso mogli. Skratka, mirno lahko rečemo, da kljub razmeroma majhnemu številu udeležencev, je bilo naše srečanje v župnijski dvorani prav prijetno in vsebinsko bogato.

Po kratkem pozdravu in molitvi voditelja je imel uvodno besedo g. inšpektor kot zastopnik don Boska, oziroma njegovega sedmega naslednika, vrhovnega predstojnika salezijanske družbe. Njegova naloga je, ohranjati don Boskovega duha v vseh vejah salezijanske družine in jih medsebojno povezovati. G. inšpektor Tone Košir se je tudi v imenu vseh slovenskih salezijancev zahvalil sotrudnikom in po njih vsem drugim prijateljem po Sloveniji za vso molitveno in materialno pomoč, zlasti pri vzgoji naših poklicev, salezijanskih bogoslovcev, novincev in aspirantov.

Nato je prevzela besedo sotrudnica, gospa Ilinka Iršič, ki je imela glavno predavanje na letošnjem srečanju DBS. V prvem delu je lepo predstavila nekaj prvih don Boskove duhovnosti, iz katere izhaja tudi poklic salezijanskega sotrudnika in njegova ljubezen do mladih, zlasti najbolj

(Nadaljevanje na str. 19)

PRELAT FRANC KOVAČIČ

Kar je bil za salezijance v Ljubljani katehet Janez Smrekar, to je bil za salezijansko delo na Štajerskem in posebej še v Veržeju prelat dr. Franc Kovačič. Teološki profesor, zgodovinar in sploh javni delavec na različnih področjih, je v rojstnem kraju pomagal postaviti salezijanski zavod „Marijanišče“.

Ob njegovi smrti, umrl je na praznik sv. Jožefa, 19. marca 1939, v Mariboru, so don Boskovi sinovi zapisali: „Slovenski salezijanci stojimo ob njegovem grobu globoko potrli zavoljo izgube tako velikega dobrotnika in prijatelja, ki je s svojim ugledom in tehtno besedo bil velik naš zaščitnik in branitelj.“

Iz Veržeja v Maribor

Franc Kovačič se je rodil 25. marca 1867 v kmečki družini v Veržeju in kot večina otrok njegovega časa preživel prva leta v pomoči staršem in v kmečkem delu. V domačem kraju je začel obiskovati šolo in pritegnil pozornost domačega duhovnika. Takratni veržejski župnik Lovro Janžekovič je kmalu spoznal izredne sposobnosti mladega šolarja in spodbudil starše, da so sina edinca poslali naprej v šole.

Tako se je leta 1881 preselil na ljutomersko šolo, od tam je šel v Varaždin, Zagreb in gimnazijo zaključil v Varaždinu z maturjo. Čeprav oddaljen od doma je bil ves čas tesno povezan z domačimi in z rojstnim krajem.

Teološka predavanja je nekaj časa poslušal v Zagrebu in nato v Mariboru, kjer je bil posvečen v duhovnika 25. julija 1894.

Velike organizacijske sposobnosti, ki so pokazale raznovrstno dejavnost poznejših let, je dal slutiti že kot bogoslovec. Prvo delovno mesto, takoj po posvečenju je bil poslan kot kaplan na Spodnjo Polskavo, kmalu za tem v Studenice, mu je dalo veliko priložnosti. Že naslednje leto pa ga je škof Mihael Napotnik poslal v Rim, da bi se usposobil za profesorja na teološki šoli v Mariboru. Posvetil se je

študiju filozofije, istočasno pa vneto študiral zgodovino Rima in Cerkve. Pripravljal se je za raziskovalno delo v poznejših letih. Po vrnitvi v Maribor, je bil imenovan za profesorja v bogoslovju in v tem delu vztrajal do leta 1932, ko je stopil v pokoj. Ob tem je njegova dejavnost segla še na mnoga druga področja. Takoj po prvi svetovni vojni je kot strokovnjak za slovensko zgodovino sodeloval na mirovni konferenci v Parizu. V mariborski škofiji je bil svetovalec in 1928. je bil imenovan za prelata. Bil je častni član kar več zgodovinskih društev, prejel več odlikovanj in priznanj. Dal je spodbudo za nastanek mnogih ustanov: leta 1903 je v Mariboru ustanovil Zgodovinsko društvo za slovensko Štajersko in naslednje leto še društveno glasilo Časopis za zgodovino in narodopisje. Trudil se je, da je zaživel arhiv, knjižnica in muzej. Pri vsem delu je rad sodeloval pri Časopisu in ga urejal dolga leta. Z začetkom teh ustanov je pripravljal pot najvišjim znanstvenim ustanovam kot sta univerza in akademija znanosti in umetnosti.

Plodovito je bilo tudi njegovo pisateljsko delo. Že kot študent je objavljajl krajše zgodovinske spise, ti so pozneje postajali vedno bolj poglobljeni in

obsežni. Obravnavali so teološko, filozofsko, narodopisno in zgodovinsko snov. S poljudnimi članki je obogatil marsikatero slovensko revijo. Pripravil je vrhu tega obsežen življenjepiš škofa Antona Martina Šlomška in ob 700-letnici ustanovitve Zgodovino lavantinske škofije (1228–1928), najobsežnejše delo, saj obsega skoraj petsto strani.

Ustanovitelj „Marijanišča“

V Zgodovini lavantinske škofije pravi: „Leta 1912 so bili v škofijo vpeljani sinovi častitljivega Janeza don Boska, salezijanci. Dobili so nov zavod v Veržeju, imenovan „Marijanišče“. Otvoril ga je in blagoslovil zelo slovesno knezoškof sam 27. oktobra 1912. Naslednjega leta 1913 je posvetil tudi domačo kapelo v čast Materi božji Dobrega sveta. Zavod ima sedaj (knjiga je bila pisana leta 1927) nižjo gimnazijo za svoj redovniški naraščaj, ker za nameravano gospodarsko nadaljevalno šolo ni bilo pričakovane ga odziva.“

Prav Kovačičeva zasluga je bila, da je namen veržejskega rojaka Antona Puščenjaka in njegovih sester postal resničnost. Ti so se namreč leta 1908 odločili, da svoje precej veliko posestvo darujejo v dobre namene. Željo so sporočili v Maribor. Preden pa

so se pogajanja med vodstvom škofije in deželno vlado v Gradcu sploh začela, je Puščenjak umrl. Pred smrtjo je še izrazil željo, da bi se ustanova za vzgojo in izobraževanje okoliških otrok imenovala „Marijanišče“ in da bi jo prevzeli salezijanci. Tako je Kovačič postal edini, ki se je trudil za uresničitev načrta. Ker sredstev za obsežno poslopje ni bilo zadosti, zemljiško posest pa ni bilo mogoče prodajati, če so hoteli ustanoviti kmetijsko šolo, so 10. julija 1910 ustanovili družbo „Marijanišče“. Zopet je bil Kovačič gonilna sila vsega dela. Vodil je društvo, zbiral člane v moški in ženski odsek in za svojo zamisel navdušil tudi nekatere svoje sodelavce duhovnike. Tako so se sredstva počasi le nabirala, s tem pa je misel o gradnji dobivala trdnjšo podlago. Medtem so vse do začetka 1912 potekali pogovori z vodstvom salezijanske družbe, da bi prevzelo zavod.

Zgovoren dokaz njegovega dela in poti do otvoritve zavoda kažejo spisi, ki jih je Kovačič pripravil ob tem. Za člane društva „Marijanišče“ je namreč izdal pet zvezkov obzornika z naslovom „Marijanišče v Veržeju“ (prvi je izšel leta 1911, zadnji 1915). V njih je dobrotnike nove ustanove obveščal o napredku skupnih prizadevanj, o težavah, s katerimi se je srečal, hkrati jih je seznanjal s salezijanci, z njihovim ustanoviteljem, delom po svetu in pri nas. Vedel je namreč, da so nova, za marsikoga še nepoznana redovna družba. Kljub temu pa prav o Kovačiču, požrtvovalnem delu, sredstvih, ki jih je dal iz svojega žepa, na straneh zbornikov izvemo najmanj.

Avgusta 1911 se je v njegovem delu začelo novo obdobje. Takrat so položili temeljni kamen novega zavoda. Storjen je bil pomemben korak naprej, kar je za Kovačiča pomenilo nove naloge in skrbi. Ves prosti čas, ki mu je ob tolikih dolžnostih še

ostal, je potrošil za zbiranje sredstev in pridobivanje delavcev. Rojaki pripovedujejo, da je hodil od hiše do hiše in iskal delavce, voznike ter pomočnike. Nema-lokrat so za obilno delo ostale samo njegove roke.

27. oktobra 1912 je bilo „Marijanišče“ slovesno blagoslovljeno. Škof Mihael Napotnik se je zahvalil Veržencem in posebej še prelatu Kovačiču za veliko opravljeno delo. Na zavod je klical božji blagoslov, uspeh in Marijino varstvo. Bogato popisani prvi strani zavodske kronike so se v naslednjih letih dodajale nove. Salezijanci so na različne načine uresničevali zamisli obeh ustanoviteljev, Puščenjaka in Kovačiča. Slednji si je končno lahko oddahnil, a za za-

(Nadaljevanje s str. 17)

potrebni. Posrečeno je navajala tudi nekaj zgodovinskih podatkov o nastanku don Boskove ustanove in sotrudištva.

V drugem delu pa je na kratko povzela nastajanje in pomen novega pravilnika DBS, ki bo dokončno izglasovan na svetovnem kongresu DBS v Rimu.

Po kratkem odmoru je voditelj sprožil zavzeto sodelovanje pri zanimivem razgovoru o don Bosku in sotrudištvu. Najprej je prosil predavateljico, naj nam na kratko pove, od kod ima toliko poznanja don Boskove duhovnosti in navdušenja za našega svetnika. Preprosto je priznala, da je prvo zanimanje za don Boska prejela od svojega moža, nato pa je še sama veliko brala o don Bosku. Bila je tudi na evropskem kongresu DBS v Franciji.

Nato je dobila besedo sotrudnica doma iz Šentruperta na Dolenskem. Z velikim ognjem je pripovedovala, kako je don Bosko ožaril njeno mladost preko salezijanskega duhovnika, ki je po vojni vodil njihovo župnijo.

Ker je bil omenjeni salezija-

vod je vendarle še naprej skrbel. Rad je prihajal med gojence, zagovarjal in branil delo vzgojiteljev, pomagal z nasveti in tudi drugače, da so se zavodske dejavnosti vedno bolj razvijale. Za njegovo delo v prid mladine in za postavitev veržjskega zavoda je bil oktobra 1912 imenovan za škofijskega duhovnega svetovalca.

Zavodska kapela z enim od umetniško izdelanih oken je zgovorna pričča težkih žrtev, ki jih je prelat Kovačič srečal pri graditvi ustanove. Napis na oknu nam pove, da ga je postavil po zaobljubi v zahvalo na čast Mariji, Materi dobrega sveta, ki mu je pomagala v težavah pri graditvi zavoda.

B.K.

nec doma iz Prekmurja, je voditelj prosil udeleženko iz Bakovcev, naj bi povedala, kako je ona spoznala don Boska. Rekla je, da so Prekmurci prišli v stik z don Boskom in Marijo Pomočnico posebno ob romanjih v Veržej.

Nato je zelo prepričljivo govoril o učinkovitosti don Boskovega pristopa k mladim sotrudičnik s slovenske obale. Nova ankaranska cerkev je ob nedeljah dvakrat polna tudi zato, ker prihaja veliko mladih, ki lepo oblikujejo bogoslužje, petje in sploh veliko sodelujejo pri farnem življenju. — Zelo poglobljeno je spregovoril o pravilniku DBS sotrudičnik, inženir dr. Andrej Iršič.

Letni shod DBS je dosegel svoj liturgični višek v slovesni evharistični daritvi, med katero so še stiri salezijanci darovali Bogu z večnimi zaobljubami. Tudi tukaj je od blizu sodelovalo pet sotrudičnikov oz. sotrudičnic z branjem berila in prošnji; zaslužna zakonca Andrej in Ilinka Iršič pa sta bila med prinašalci darov.

Splošen sklep ožjih sodelavcev in voditelja je bil, da bodo drugo leto še lepše in bolj na široko organizirali letni shod sotrudištva.

Ivan Zupan

JANEZ ULAGA

Prebujajoče se jutro 12. septembra je salezijanski družini na slovenskih tleh prineslo bolečo novico: v prometni nesreči nedaleč od Grosupljega sta umrla salezijanski duhovnik Janez Ulaga in novinec Boštjan Pipan. Med jutranjo molitvijo sta nepričakovano stopila na poslednjo pot in odgnila zastor večnosti.

Duhovnik Janez Ulaga se je rodil 8. junija 1936 v Trobnem dolu, župnija Sv. Rupert nad Laškim. Ko je bil star sedem let, je izgubil očeta in ostal sam z materjo in tremi sestrami. Pobožna mati je nosila skrb za družino, s svojo globoko vero pa je postavljala trdne temelje božjega delovanja in omogočila, da so v družini zoreli duhovni poklici.

V letu 1946 sta z materjo poromala k Mariji Pomočnici na Rakovnik pri Ljubljani. Že takrat se je navdušil za njenega velikega častilca sv. Janeza Boska. Po petnajstih letih trdega dela na kmetiji, preizkušenj, vztrajnosti in ob stalni materini podpori se je odločil, da vstopi v salezijanske vrste. Po drugem gimnazijskem razredu je 16. avgusta 1964 postal don Boskov sin. Resno se je odločil za ta korak. Stopil je na pot za Kristusom in dosledno hodil po njej. Po maturi v Križevcih, kjer je bila osrednja salezijanska oblikovalna ustanova, je preživel leto vzgojne prakse v dijaškem domu Mohorjeve družbe v Celovcu. Teologijo je študiral na ljubljanski teološki fakulteti in bil 29. junija 1972 v Celju posvečen v duhovnika.

Večji del svojega duhovniškega življenja je posvetil mladim v vzgojnih domovih. Deloval je med mladimi salezijanskimi kandidati v Želimljem, že drugič odšel na Koroško in slednjič leta 1979 postal upravitelj župnij Škofije in Tinjan v koprski škofiji. Zadnji dve leti je opravljal službo ekonoma v rakovniškem in želimeljskem zavodu. Hkrati je bil duhovni pomočnik v župniji Golo nad Igom. Na začetku novega šolskega leta ga je Gospod poklical k sebi. Utihtnil je njegov smeh, ustavilo se je dobro in plemenito srce. Dobrota mu je odpirala vrata in srca, zato si je pridobil številne prijatelje.

Ob njegovem grobu na ljubljanskih Žalah se je zbralo sto trideset sobratov duhovnikov, sestre različnih redovnih skupnosti, mnogi znanci in prijatelji. Škof dr. Stanislav Lenič je 16. septembra vodil pogrebni obred. Življenje rajnega duhovnika je orisal inšpektor Anton Košir. Zadnje besede slovesa mu je izrekla rodna sestra Agata, provincialna predstojnica Marijinih sester.

B.K.

BOŠTJAN PIPAN

Na praznik Žalostne Matere božje je v žalosti onemela župnija Zapogre pri Vodica. Skrivnost smrti, njena beseda o življenju in večnosti, nas je povezala ob grobu mladega Boštjana Pipana, salezijanskega novince. Od njega so se poslovili sošolci iz osnovne in srednje šole, sobratje salezijanci, prijatelji, vsa župnija.

Ob vznožju gora, sredi lepe gojenjske narave, na katero je bil tak ponosen, je Boštjan preživel svoja otroška leta. Večkrat je Gospod vstopil v njegovo življenje in mu ponudil svojo roko. Spregovoril mu je v nesreči in boleznih. V zadnjih razredih osnovne šole, ko je začel razmišljati o bodočnosti, ga je Kristus povabil za seboj. Potrkal je na njegovo srce, ki je bilo vedno odprto za vse dobro in lepo. Velikodušno mu je odgovoril, stopil v semenišče in v začetku avgusta letošnjega leta začel noviciat, leto priprave na vstop v salezijansko družbo. Prvi mesec noviciatskega življenja je pokazal veliko zavzetosti v uresničevanju poklica. Ob veseli naravi, daru družabnosti in mladostni zagnanosti je razodeval nagnjenost za razmišljanje in iskreno ljubezen do Jezusa v Najsvetejšem zakramentu.

V sošolcih, prijateljih in vseh, ki so ga poznali, ostaja podoba veselega fanta, z vedrino na obrazu, pripravljeneza delo, zavzetega na igrišču in v šolski klopi. Pogumna odločitev, da gre za Kristusom, je vtisnila neizbrisni pečat njegovemu življenju in postala znamenje, zgled in vabilo.

V molitvi skušamo razumeti pomen božje govornice, ki nas je nagovorila s smrtjo dveh mladih kristjanov. Odgovor na vprašanje „zakaj“, ki sili na ustrnice, iščemo v Kristusovem zgledu vdanosti Očetu in v rodovitnosti semena, ki mora biti položeno v zemljo, da obrodi sad.

B.K.

LJUDMILA FILEJ

Župnija Ljubečna se je 17. septembra poslovila od zgladne krščanske matere Milice Filej. Na zadnji poti so jo spremlili mnogi znanci, sorodniki, prijatelji. V slovo so ji zapeli salezijanski bogoslovci, prijatelji njenega sina Jožeta, bogoslovca. Pogreb je vodil salezijanski inšpektor Anton Košir.

Življenje ji ni prizanašalo s preizkušnjami in trdoto. Že kmalu po poroki se ji je ponesrečil mož. Ob njeni skrbi in molitvi si je nekoliko zdravje, a ne za dolgo. Nekaj let zatem mu je prometna nesreča utrgala nit življenja. Ostala je sama z dvema otrokoma. Morala je delati za dva, pri tem ni štedila z močmi in darovanjem. Sedem let je bilo zadosti, da je odpovedala tudi njena, sicer močna narava. Molče je sprejela tudi ta križ, zaupala je v moč zdravil in prijaznega osebja v bolnišnicah, a se počasi in z vso globino pripravljala na trenutek, ko bodo zdravila pokazala svojo nemoč.

Zadnje leto je preživela v postelji, s hudimi bolečinami, popolnoma prepuščena dobroti in naklonjenosti tistih, ki so ji bili najbližji. Ko pa je bila sama, so med njenimi prsti drsele jagode rožnega venca. Molila je in premišljevala. Dnevi in tedni so ji minevali v združenju z Bogom, ki ga je prejemale v obhajilu. Z njenih ustnic ni bilo slišati odmeva bolečine, raje nasmeh in besedo zahvale za storjeno uslugo. Bol je skrivala v sebi in tako dajala pogum vsem, ki so videli, koliko trpi.

Po enem letu je bolezen izčrpala vse telesne moči. Vse do zadnjega trenutka je ohranila vedrino duha in zaupanje. Cvetje, ki ga je tako ljubila, je v njeno sobo prinašalo novo življenje, prihodnost, uresničenje njenega upanja.

B.K.

SREBRNI JUBILEJ

Škofije, 29. september. — Praznovanje 25. letnice župnije Srca Jezusovega. Cerkev je bila za ta dan v prazničnem odelu — vsa v cvetju in vencih. Na praznovanje so se pripravljali s tridnevno pripravo. Da je Srce Jezusovo lepo vplivalo na srca župljanov pričča številnejša udeležba kot je ob drugih nedeljah.

Na praznovanje so bili povabljeni vsi nekdanji župniki. Ker je bilo nedeljsko dopoldne, so bili vsi zaposleni v svojih župnijah. Somaševanje je vodil nekdanji župnijski upravitelj Jože Vidic, ki je vse navzoče nagovoril s izbranimi besedami. Ob sedanjem župniku Francu Stritarju pa je še somaševal prvi župnijski upravitelj Pegan Dominik, bivši župnik in dekan v Dekaniji, od koder je soupravljaval tudi škofijsko župnijo.

V zadnjem času se je v tej župniji začelo še eno zanimivo dogajanje. Ko so gradili župnijsko cerkev Srca Jezusovega, niso uspeli dograditi tudi zvonika. Sedanji župnik se je lotil tega dela in upamo, da bo kmalu dokončano. Gotovo se ne bo branil, če mu tudi kdo izmed nas priskoči na pomoč s kakim darom v ta namen.

KODELJEVSKI ZVONVI SO ZAPELI

Kodeljevsko župnijsko občestvo je 6. oktobra 1985 obhajalo praznik župnijske zavetnice sv. Terezije Deteta Jezusa, 25-letnico ustanovitve župnije in 20-letnico posvetitve cerkve.

Obhajanje teh jubilejev je trajalo kar cel teden. Višek vsega slavlja pa je bil v nedeljo popoldan, ko je ljubljanski nadškof Alojzij Šuštar blagoslovil štiri nove zvonove in vodil slovesno somaševanje, pri katerem je sodelovalo okrog trideset somaševalcev in množica župljanov ter vernikov od drugod.

Župnija Ljubljana–Kodeljevo je na južnem delu Ljubljane. Vodijo jo salezijanci, ki so prišli tja po prvi svetovni vojni. Tam so najprej zgradili Mladinski dom, potem pa še cerkev sv. Terezije Deteta Jezusa. Kodeljevo je od leta 1960 tudi župnija. Poleg rednega pastoralnega dela so se od takrat naprej neprestano vrstila dela pri urejanju cerkve in župnijskih prostorov. Stalna želja Kodeljevčanov pa je bila, da bi tudi v njihovem zvoniku zapeli zvonovi. Žal se je uresničitev te želje zaradi različnih del odlaga iz leta v leto.

Končno je bilo pred dvema letoma sklenjeno, da se nabavijo novi zvonovi. Tedanji župnik dr. France Škrabl si je na vse načine prizadeval, da bi dolgoletno željo župnijskega občestva čimprej uresničil. Kljub neštetim nevšečnostim in težavam je kodeljevska župnija v začetku letošnjega leta dobila štiri zvonove, ki so posvečeni sv. Tereziji Deteta Jezusa, Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Jožefu. Zaradi obhajanja omenjenih jubilejev se je zdelo primerno, da bi zvonove blagoslovili za praznik župnijske zavetnice sv. Terezije Deteta Je-

zusa in da bi to slavlje bilo v službi duhovne poglobitve župnije. Župnijski pastoralni svet je za to priložnost izdelal spored slavlja, ki je imelo versko–kulturni značaj. Ob tej priliki je bila v cerkvi pripravljena posebna razstava o župnijskem življenju in delu, izšla pa je tudi jubilejna številka župnijskega glasila VRTNIC, ki so ga člani župnijskega sveta posredovali skoraj vsem družinam na Kodeljevem. Ves teden pred osrednjim slavljem so se ob večerih vrstila predavanja, koncerti, recitacije, meditacije in tematske homilije.

Osrednje slavlje jubilejev in blagoslovitev zvonov pa sta bila v nedeljo 6. oktobra popoldne. Ob prelepem sončnem vremenu se je že kakšno uro pred pričetkom slovesnosti pred slovesno okrašeno cerkvijo in zvonikom začela zbirati množica ljudi. Želeli so biti priče blagoslovitve in dviganja zvonov v zvonik. Pri obredu so sodelovali s petjem. Ko je avtodvigalo ob zvokih fanfar dvigalo zvonove v zvonik, se je marsikatero oko orosilo ob nepozabnem doživetju.

Blagoslovitvi in dviganju zvonov je sledilo somaševanje v cerkvi, med katerim je domači pevski zbor ob spremljavi orkestra izvajal Pastoralno mašo v F–du ru skladatelja Antona Diabellija. Nadškof Šuštar se je v govoru med mašo zahvalil vsem, ki so si prizadevali za nabavo novih zvonov in pripravljali slavlje jubilejev. Vernike je še posebno spodbujal k medsebojnemu sožitju in h graditvi živega župnijskega občestva. Po obhajilu so zvonovi zapeli čudovito pesem, ki se je razlegala po Kodeljevem in daleč na okrog. Po cerkvi pa se je razlegalo veselo ploskanje. Starejši župljani so dejali, da tako lepega slavlja že dolgo ne pomnijo. Upajmo, da bodo odslej radi prisluhnili pesmi zvonov, ko jih bodo vabili k molitvi in obhajanju božje službe v njihovi župnijski cerkvi.

el

50-letnica prihoda Hčera Marije Pomočnice v Slovenijo

15. oktobra 1986 bo minilo 50 let, odkar so Hčere Marije Pomočnice začele s svojim delom tudi v naši domovini. Pod vodstvom s. Alojzije Domanjko so 15. oktobra 1936. prišle v domovino prve štiri sestre in začele z delom v salezijanskem zavodu na Selu pri Ljubljani. Imele so skrb za gospodinjstvo, ob nedeljah in praznikih pa so začele zbirati okrog sebe mladino in jo vzgajati v don Boskovem duhu.

Kmalu so odprle samostojno hišo v Ljubljani na Karlovski 22, kjer so imele internat, otroški vrtec in cvetoč nedeljski in praznični oratorij. Prvim sestram so se pridružile še druge. Oglašati so se začeli novi poklici.

Zaradi povojnih razmer pa je bilo njihovo delo prekinjeno. Toda Bog je upošteval njihove žrtve in Družba Hčera Marije Pomočnice je v domovini ponovno začela s svojim delovanjem. Danes njene sestre delujejo v Ljubljani, v Želimljem, na Bledu, v Zagrebu, na Reki in v Poreču, ter imajo lepo število poklicev.

Ker verujemo, da so nam vse to izprosile prve sestre, ki so že med pokojnimi, smo kot znak hvaležnosti, 15. oktobra po vseh naših hišah darovale zanje sv. mašo, s katero smo začele leto priprave na 50-letnico, ki naj bi za vsako izmed bilo leto duhovne poglobitve in prenove. Da bomo to dosegle, smo si vzele za vodilo besede vrhovne predstojnice: „Trudite se zlasti za dejavno medsebojno ljubezen! To bo najlepša priprava na vašo obletnico.“ Da bomo to znale tudi uresničiti, se priporočamo v molitev vsem bralcem Salezijanskega vestnika.

I.B.

s. Marjeta Zanjkovič

Salezijanske sestre na Madagaskarju

Dne 11. in 12. oktobra je bila v stolnici italijanskega mesta Vittorio Veneto velika misijonska prireditev. Pet Hčera Marije Pomočnice je iz rok tamkajšnjega škofa, mons. E. Ravignanija prejelo misijonski križ in evangelij, ki naj bi ga šle oznanjat malgaškemu ljudstvu. Med petimi misijonarkami sta tudi dve mladi naši sestri: s. Marjeta Zanjkovič, doma iz Gibine in s. Marica Jelić, po rodu iz Bosne. Sestre so takoj v naslednjih dneh odpotovale na Madagaskar, kjer se bodo v mestu Majunga nekaj mesecev pripravljale na svoje misijonsko delo s tem, da se bodo učile malgaškega jezika in spoznavale običaje in dejanske razmere domačinov. Ker vemo, da so začetki vedno težki, jih spremljamo z gorečo molitvijo.

I.B.

Novi poklici HMP

Na Bledu pri sestrah salezijankah smo v nedeljo 6. oktobra doživele prsrčen družinski praznik. Sveže jutro je obetalo lep in topel dan, še posebno lep za nas štiri kandidatke. Končno smo prispеле do prve stopnice na poti k našemu cilju, postale smo postulantke.

Joži Merlak, Majda Pangersič, Maja Dolenc in Marija Zupancič smo se že dolgo pripravljale na ta praznik. Stopetdeset dni pred praznikom smo se začele „uradno“ pripravljati. Vsak dan smo molile po en psalm in ga čez dan premišljevale.

Vezilo 1986

POSPEŠUJMO
LAIŠKI POKLIC
ZA
SLUŽENJE MLADIM
V DON BOSKOVEM
DUHU.

Egidij Viganò

»Hvala, draga mama...«

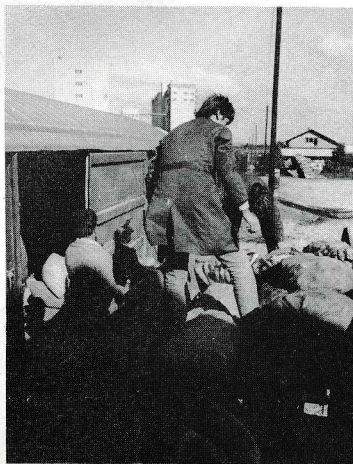
„Zahvala je najlepša prošnja za naprej,“ pravi slovenski pregovor. Vse prevečkrat nam zamre ta beseda na ustih v strahu, da slana ne zamori nežnih bičk dobrote.

Ob koncu leta je na mestu, da se vam vsem prav iskreno zahvalimo. Vaša dobrota je zelo iznajdljiva in neizčrpna. V nekaterih župnijah ste že sami spomnili gospoda župnika na to staro „navado“. Dolenjska, Štajerska, Gorenjska, Primorska, Bela krajina in Pomurje, povsod se nas spominjate v molitvah in darovih.

Prisrčna hvala vsem vam, ki na kakršenkoli način pomagata pri vzgoji in preživljanju novih duhovnikov, in še zlasti vam, dragi starši in sorodniki.

Objavljamo fotografijo, ki dokumentira delovanje našega misijonarja Ernesta Saksida, ki je letos praznoval 50-letnico odhoda v brazilske misijone. Zavzema se za revne in zapuščene fante in dekleta in jim pomaga v njihovi človeški in krščanski rasti. Vidimo ga v svojem Don Boskovem deškem mestu z dečki v obednici ob priliki vojaškega obiska.

PREDSTAVLJAMO SE VAM

Takole so se postavili pred objektiv dijaki prvega letnika Srednje verske šole v Želimljem. Letos jih je osem, ki želijo bolj od blizu spoznati duhovniški poklic. Vmes se je vrnil še njihov asistent Darko.

Prvi z leve je Franjo iz Banata, natančneje iz Boke. S salezijanci ga je seznanil Anton Horvat. Simon Križanič in Matija Tratnjek, doma iz Lipovec – župnija Beltinci – sta dobra prijatelja že iz osnovne šole. Četrty z leve proti desni stoji Darko Mali, njihov asistent, ki se jim je pridružil po služenju vojaškega roka. Ob njem nam mežika Tadej Košuta, doma z Jezera pri Igu. Doma z veseljem pričakujejo tri sestrice in dva brata. Miran Sajovic prihaja iz župnije Teharje. Aleš Ušeničnik se je postavil kot pravi športnik. Doma je iz župnije Sentjošt. Jakob Trček se je moral kar sestiti, čeprav ima do doma – Logatec – le za en prst razmaka na zemljevidu. Ob njem se smeji Alojz Balažič iz Dokležovja. Zelo je ponosen na brata Braneta, ki je bil letos novomašnik.

D.

Spored duhovnih vaj za fante med polletnimi počitnicami in v postnem času v Želimljem

Duhovne vaje za ministrante in druge fante od 5. do 8. razreda bodo v Želimljem med polletnimi počitnicami po naslednjem sporedu:

1. skupina od 13. do 16. januarja (za 7. in 8. razred)
2. skupina od 16. do 19. januarja (za 7. in 8. razred)
3. skupina od 20. do 23. januarja (za 5. in 6. razred)
4. skupina od 26. do 29. januarja (za 7. in 8. razred)
5. skupina od 29. januarja do 1. februarja (za 7. in 8. razred)
6. skupina od 3. do 6. februarja (za 5. in 6. razred)

Duhovne vaje se prično prvega dne ob 12. uri in končujejo s kosilom zadnjega dne.

Za fante iz 5. in 6. razreda bosta še dve skupini v postnem času in sicer:

1. skupina od 28. februarja do 2. marca (3. postna nedelja)
2. skupina od 7. do 9. marca (4. postna nedelja)

Za ti dve skupini velja: Začetek v petek zvečer ob 18. uri. Zaključek v nedeljo s kosilom.

Prijave pošljite na naslov:

DOM DUHOVNIH VAJ, Želimlje 46, 61292 IG (tel. 061/662-426)

Pridi in poglej

MALO SEMENIŠČE – SREDNJA VERSKA ŠOLA V ŽELIMLJEM sprejema kandidate za duhovniško in redovniško življenje s končano osemletko.

Omogoča nadaljnji študij tudi starejšim fantom, ki so v poznejših letih v sebi zaslutili božji klic.

V salezijanski družbi moreš živeti kot: duhovnik, sobrat pomočnik ali stalni diakon. Kogar zanima življenje in delo v malem semenišču, naj pride na **INFORMATIVNI DAN**, ki bo v soboto, 1. februarja 1986 z začetkom ob 9.30.

Na srečanje lahko pride fant sam, v spremstvu staršev ali duhovnika.

Prijave pošljite na naslov:

Srednja verska šola, Želimlje 46, 61292 IG (tel. 061/662-426)

